NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD
Oddělení dokumentace a analytiky
657 40 Brno, Moravské nám. 6
Tel.: 542 532 632, fax: 542 532 361, e-mail: eu@nssoud.cz

Souhrn judikatury Soudního dvora EU relevantní pro české správní soudy

(březen-srpen 2026)

Zpracovali: Ladislava Králová

Obsah

Celní unie 3
Dopravní politika 6
Daně 7
Duševní vlastnictví (autorská práva a ochranné známky) 11
Elektronické komunikace 12
Energetická politika 14
Finanční trh 15
Hospodářská soutěž a státní podpory 20
Ochrana osobních údajů 25
Poskytování informací 26
Principiální otázky (základní práva, povaha unijního práva) 27
Sociální politika (ochrana pracovníků) 31
Sociální zabezpečení 32
Unijní rozpočet 34
Veřejné zakázky 35
Volný pohyb osob (azyl, navrácení, třetizemci, víza) 38
Volný pohyb osob (občanství Unie, kvalifikace, daňové překážky) 43
Volný pohyb služeb a svoboda usazování 46
Volný pohyb zboží (harmonizované požadavky) 48
Vnější vztahy 50

Zemědělství 53
Životní prostředí 56

Vysvětlivky

Přehled vychází z newsletteru Kanceláře vládního zmocněnce pro zastupování ČR před SDEU rozesílaného JUDr. Passerem na správní soudy. Toto vydání vychází z newsletterů zaslaných od dubna 2026, které výjimečně obsahují i rozsudky vydané SDEU v předchozích měsících.

Kapitoly (oblasti úpravy) respektují kategorizace SDEU a jsou v abecedním pořadí; rozhodnutí v kapitolách jsou řazená chronologicky. **Věci s přímým vztahem k ČR jsou zvýrazněny tyrkysově**.

Výběr rozhodnutí je prováděn způsobem *v pochybnostech ve prospěch*.

Do přehledu **nejsou zařazeny**:

- Civilní a trestní věci (autorská práva, dědění, insolvence, platební rozkazy, zatýkací rozkazy, uznávání a výkon rozhodnutí, rodinné právo, opožděné platby v obchodních transakcích, odpovědnost za vady, spotřebitelské smlouvy apod.).
- Rozhodnutí v řízení o porušení povinnosti s výjimkou řízení proti České republice a některých principiálních otázek (povaha unijního práva, právní stát).
- Nepřípustné předběžné otázky.
- Správní věci z oblastí, které nejsou pro rozhodování českých správních soudů relevantní (např. mořský rybolov, lodní doprava).

Chybí Vám nějaké rozhodnutí nebo Vám nevyhovuje struktura kapitol? Napište nám na oda_mail@nssoud.cz

Celní unie

1. T-296/25 *Lidikar* (rozsudek pátého senátu ze dne 25. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025TJ0296

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-296/25

Spor se týká určení celní hodnoty zboží, konkrétně osobního vozu po nehodě. V celním prohlášení byla jako metoda určení celní hodnoty uvedena metoda na základě převodní hodnoty dováženého zboží podle čl. 70 celního kodexu Unie. V rámci dodatečné kontroly zboží deklarovaného v celním prohlášení poskytla kanadská celní správa bulharské celní správě soubor, který obsahoval doplňující údaje o osobním vozidle včetně ceny uvedené při vývozu z Kanady. Cena sdělená kanadskou daňovou správou byla zhruba pětinásobná oproti ceně uvedené v celním prohlášení v Bulharsku. Sporným se stalo, jaké způsoby určení celní hodnoty zboží dovoluje čl. 74 odst. 3 celního kodexu Unie. Tribunál rozhodl, že cena deklarovaná při vývozu zboží na celní území Unie, tak jak ji celní orgány země vývozu sdělily celním orgánům členského státu v rámci mezinárodní dohody v oblasti celní spolupráce, může být kvalifikována jako údaj dostupný na celním území Unie ve smyslu tohoto ustanovení pro účely určení celní hodnoty téhož zboží. Použití takové ceny může představovat přiměřený prostředek ve smyslu tohoto ustanovení pro účely určení celní hodnoty zboží.

2. C-307/23 *G GmbH* (rozsudek prvního senátu ze dne 26. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0307

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-307/23

Žalobkyně v původním řízení odbavovala a propouštěla do volného oběhu konzervy, které jiná společnost, kupující, dovážela z třetích zemí. Na konzervách byly nalepeny papírové etikety, které vyráběli dodavatelé ve třetí zemi s použitím tiskových podkladů bezplatně poskytnutých kupující. Na základě její objednávky a na její náklady tyto tiskové podklady vytvořila různá grafická studia v Německu. Hodnota zboží uváděná v celním prohlášení nicméně náklady na tiskové podklady nezahrnovala. Z tohoto důvodu německý celní úřad doměřil žalobkyni clo. Sporným se stalo, zda je třeba tyto náklady považovat za „náklady na nádoby“, anebo zda se jedná o službu v oblasti designu, kterou lze do celní hodnoty zahrnout jen za určitých podmínek. Soudní dvůr rozhodl, že dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu ii) a písm. b) bodu iv) celního kodexu Společenství musí být náklady na nehmotná plnění spočívající v navržení designu tiskových podkladů připočteny k ceně dováženého zboží, pokud vykazují úzkou souvislost s nádobami na dovážené zboží.

3. T-589/24 *A-GmbH* (rozsudek senátu pro předběžné otázky ze dne 15. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024TJ0589

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-589/24

Německá společnost A-GmbH, která získala povolení k pasivnímu zušlechťovacímu styku pro výrobu arašídového oleje ve Švýcarsku se stanovenými celními úřady propuštění v Německu, nakoupila v letech 2015–2017 surový arašídový olej v Nizozemsku a vyvezla jej do Švýcarska bez řádného využití povoleného režimu. Po zpracování oleje podala v Nizozemsku celní prohlášení s návrhem na jeho propuštění do volného oběhu, načež jí německý celní úřad doměřil dovozní clo, neboť režim pasivního zušlechťovacího styku nebyl uplatněn správně. Předkládající soud se v rámci sporu o částečné osvobození od cla obrátil na Tribunál s předběžnými otázkami, zda lze toto osvobození uznat i přes zjištěná pochybení. Tribunál rozhodl, že čl. 85 celního kodexu Společenství, jakož i čl. 211 odst. 1 písm. a) celního kodexu Unie brání částečnému osvobození od dovozního cla v situaci, kdy bylo celní prohlášení pro dočasně vyvážené zboží přijato celním úřadem, který není v povolení k pasivnímu zušlechťovacímu styku uveden jako příslušný celní úřad propuštění. Určení konkrétního úřadu má totiž klíčovou kontrolní funkci pro řádný průběh režimu a povolení vydané jedním členským státem není bez předchozí dohody použitelné na území jiných států,

přičemž dodatečná oprava ze strany nizozemských orgánů nemůže toto pochybení se zpětnou účinností zhojit. Tribunál dále konstatoval, že čl. 86 odst. 6 celního kodexu Unie, který umožňuje napravit nedostatky, k nimž došlo v rámci dovozu nebo vývozu zboží, nelze použít v případech, kdy celní dluh vznikl podle čl. 77 odst. 1 písm. a) tohoto kodexu v důsledku propuštění zpracovaných výrobků do volného oběhu.

4. C-115/25 *Stappert Magyarország* (rozsudek sedmého senátu ze dne 30. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0115

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-115/25

Společnost Stappert Magyarország Kft. dovezla z Tchaj-wanu výrobky z nerezové oceli a požádala o propuštění do volného oběhu pod celní kvótou s pořadovým číslem 098847. Tato kvóta však byla již vyčerpána a Komise ji přidělila jen částečně. Na zbývající objem maďarské orgány uplatnily ochranné clo podle prováděcího nařízení Komise 2019/159 o zavedení konečných ochranných opatření proti dovozu některých výrobků z oceli a zároveň zachovaly antidumpingové clo podle prováděcího nařízení Komise 2021/1483, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo. Spor se týkal výkladu pojmu „příslušná celní kvóta“ a otázky, zda dvojí zatížení neodporuje čl. 2 odst. 1 a 2 prováděcího nařízení 2021/1483. Soudní dvůr rozhodl, že výraz „příslušná celní kvóta“ podle čl. 1 odst. 6 prováděcího nařízení 2019/159 odkazuje pouze na konkrétní pořadové číslo uvedené v žádosti o propuštění do volného oběhu. Dále dospěl k závěru, že čl. 2 odst. 1 prováděcího nařízení 2021/1483 se vztahuje na všechny situace, v nichž se začne uplatňovat dodatečné clo, a to i tehdy, pokud dovozce příslušnou celní kvótu nevyužívá. Soudní dvůr rovněž potvrdil, že pozastavení konečných antidumpingových cel se použije ve všech případech, kdy se začne uplatňovat dodatečné clo. Soudní dvůr konečně rozhodl, že podle čl. 1 odst. 6 prováděcího nařízení 2019/159 nelze antidumpingové clo a dodatečné clo uložit současně, jsou-li pro daný dovoz splněny podmínky pro použití pozastavení stanovené v čl. 2 prováděcího nařízení 2021/1483, a to i v případě, kdy je v den vyčerpání celní kvóty otevřena nová celní kvóta pro výrobky téhož kódu KN.

5. T-224/25 *VÁM4ALL* (rozsudek pátého senátu ze dne 3. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025TJ0224

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-224/25

Nepřímý celní zástupce dovozce požádal o propuštění různého zboží dovezeného z Číny do volného oběhu. Celní orgán příslušný celní režim povolil a v následujícím roce zahájil kontrolu po propuštění zboží. Kvůli pochybnostem o deklarované celní hodnotě žádal celní orgán po navrhovatelce i dovozci předložení důkazů prokazujících deklarovanou celní hodnotu. Tyto doklady mu ovšem poskytnuty nebyly a zároveň již nebylo možné odebrat vzorky zboží, protože to bylo propuštěno do volného oběhu a prodáno. Celní orgán se proto rozhodl určit celní hodnotu s využitím náhradní metody podle čl. 74 odst. 3 celního kodexu Unie. Ve věci v původním řízení je sporné, zda postupoval celní orgán v souladu s unijním právem. Podle Soudního dvora musí být nepřímý celní zástupce schopen vedle dokladů požadovaných pro celní odbavení předložit a zpřístupnit celním orgánům také všechny doklady vztahující se k dováženému zboží, včetně dokladů prokazujících skutečně zaplacenou cenu. V případě dovozu volně loženého zboží bez individuálních či zvláštních vlastností jsou celní orgány oprávněny mít důvodné pochybnosti, že deklarovaná převodní hodnota představuje celkovou částku, která byla nebo má být zaplacena ve smyslu čl. 70 odst. 1 celního kodexu Unie, pokud nepřímý celní zástupce neprokázal prostřednictvím důvěryhodných dokladů, i když k tomu byl vyzván, že daná cena byla skutečně zaplacena. Pokud nepřímý celní zástupce nemohl prokázat zaplacení kupní ceny popsaného volně loženého zboží, což vedlo k odmítnutí deklarované převodní hodnoty ze strany celních orgánů, mohou tyto orgány vyloučit použití doplňkových metod uvedených v čl. 74 odst. 2 celního kodexu Unie. Podmínkou je, že zvážily každou z těchto metod s náležitou péčí a zároveň celní zástupce nemohl poskytnout dostatečné údaje o základních vlastnostech zboží. Na vyloučení těchto metod přitom nemá vliv okolnost, že uvedené orgány předtím nevyužily pravomocí uvedených v čl. 188 celního kodexu Unie. Pokud celní orgány mohly prokázat, že čl. 144 odst. 1 prováděcího nařízení

2015/2447, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie, nemohl být uplatněn, představuje jinou odpovídající metodu ve smyslu čl. 144 odst. 2 uvedeného prováděcího nařízení určení celní hodnoty dováženého volně loženého zboží celními orgány výlučně na základě údajů získaných z databáze. Tyto údaje se musí týkat zboží pocházejícího ze stejné země jako dovážené zboží, zařazeného pod stejný kód TARIC a propuštěného do volného oběhu během 45 dnů předcházejících dni přijetí celního prohlášení nebo během 45 dnů po tomto dni. Po vyfiltrování těchto údajů lze použít prostý aritmetický průměr jednotkové ceny za kilogram zboží, kterému uvedené údaje odpovídají.

6. C-844/24 *Labroix* (usnesení devátého senátu ze dne 15. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CO0844

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-844/24

Společnost Soda Trading dovezla textilní výrobky a obuv z Číny, jejichž celní hodnotu označil OLAF za podhodnocenou. Celní správa tedy provedla následnou kontrolu 276 celních prohlášení podaných celním zástupcem společnosti Soda Trading (ECDC Logistics) a došla k závěru, že deklarovaná celní hodnota je u všech prohlášení o 50 % nižší než průměrná hodnota podobného dováženého zboží uvedeného v databázi mezinárodního obchodu Access2Markets. Dokumenty předložené společností ECDC Logistics neumožňovaly celní správě určit celní hodnotu dovezeného zboží na základě deklarované hodnoty, a proto použila doplňkové metody podle čl. 74 celního kodexu. Spornou se stala otázka, zda je možné použít statistické údaje agregované na úrovni Unie v databázi jako je Access2Markets, z nichž je možné získat průměrnou roční hodnotu dovozů na celní území Unie uskutečněných pro konkrétní zboží pocházející z určité země a určené podle kódu celního sazebníku, k určení celní hodnoty dováženého zboží podle doplňkových metod stanovených v celním kodexu, zejména podle metody poslední instance dle čl. 74 odst. 3 celního kodexu. Soudní dvůr rozhodl odůvodněným usnesením, jelikož odpověď lze jasně vyvodit z rozsudku ve věci C-72/24 a C-73/24 Keladis a další. Připomněl nutnost postupovat při určování celní hodnoty skrze hierarchii metod určení celní hodnoty, přičemž konstatoval, že údaje v databázi Access2Markets podobně jako údaje o tzv. „minimální přijatelné ceně“ ve věci Keladis a další jsou takového charakteru, že v zásadě neumožňují určení celní hodnoty podle náhradních metod dle čl. 74 odst. 2 celního kodexu. Tyto statistické údaje nicméně mohou být použity jako poslední možnost pro určení celní hodnoty dotčeného zboží v souladu s čl. 74 odst. 3 celního kodexu, pokud celní orgány nemají žádné přesnější informace týkající se dotčeného zboží a pokud se celní hodnota, která by byla na jejich základě určena, nezakládá zejména na minimálních cenách ani na svévolných nebo fiktivních hodnotách, a pokud je dovozci dána skutečná možnost vysvětlit a odůvodnit nižší deklarovanou hodnotu.

Dopravní politika

1. T-656/24 *European Air Charter* (rozsudek senátu pro předběžné otázky ze dne 4. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024TJ0656

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-656/24

Cestující měli potvrzené rezervace na let z Düsseldorfu do Varny. Let měl zpoždění a do cílového místa dorazil se zpožděním 3 hodiny a 22 minut a cestující proto požadovali náhradu podle nařízení č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě. Letadlo, kterým se měl uskutečnit daný let, mělo zpoždění na své předchozí trase kvůli přetížení letiště v Bonnu, kde posádka letadla čekala na příchod cestujících z bezpečnostních kontrol. Tyto kontroly byly v daný den na letišti v Bonnu tak časově náročné, že se k plánovanému odletu letadla nedostavil žádný cestující. Sporným se stalo, zda se jednalo o mimořádnou okolnost ve smyslu nařízení č. 261/2004. Podle Tribunálu autonomní rozhodnutí provozujícího leteckého dopravce počkat na cestující letu, kteří ještě neprošli bezpečnostní kontrolou z důvodu selhání této kontroly, může přerušit přímou příčinnou souvislost mezi mimořádnou okolností, kterou představuje toto selhání, a zpožděním na příletu v délce nejméně tří hodin u následujícího letu naplánovaného na stejný den s týmž letadlem, pokud toto rozhodnutí představuje rozhodující příčinu zpoždění.

2. C-770/24 *DB InfraGO a DB RegioNetz Infrastruktur* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 19. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0770

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-770/24

Navrhovatelky jako provozovatelky převážné části železniční infrastruktury v Německu napadly rozhodnutí německého regulačního orgánu, kterým nebyla schválena jimi navržená výše poplatků za užívání železniční infrastruktury třetími subjekty pro další období. Prostřednictvím návrhu na vydání předběžného opatření se navrhovatelky domáhaly, aby soud nařídil, že je předběžně třeba platit vyšší poplatek, o jehož schválení požádaly. Vyvstala otázka způsobu stanovení poplatků za služby v oblasti místní osobní železniční dopravy a dalších osobních dopravních služeb poskytovaných na základě smlouvy o veřejných službách. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 4 odst. 2 a čl. 29 odst. 1 směrnice 2012/34 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru brání takové vnitrostátní právní úpravě, která provozovateli železniční infrastruktury ukládala vypočítávat poplatky v sektoru krátkodobé osobní železniční dopravy podle matematického vzorce založeného na průměrných poplatcích z referenčního období a pevné zákonem stanovené roční sazbě zvýšení.

Daně

1. T-190/25 *Tabako lapai* (rozsudek druhého senátu ze dne 15. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025TJ0190

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-190/25

V rámci trestního řízení proti společnosti Tabako lapai UAB a jejímu řediteli A. K. kvůli nedovolenému přechovávání částečně zpracovaného tabáku bez zaplacení spotřební daně vyvstal spor o povahu tohoto zboží. Z výsledků testu provedeného celní laboratoří vyplývalo, že tabák je po jednoduché neprůmyslové úpravě vhodný ke kouření, a podléhá tedy spotřební dani. Obhajoba však namítala, že při uvedeném testu byla porušena závazná metodika, podle níž se testovaný vzorek nesmí řezat ani jinak dělit, a zboží by tak mělo být klasifikováno jako osvobozený „nezpracovaný tabák". Předkládající soud se proto tázal, zda je při výkladu pojmu „tabák ke kouření" podle směrnice 2011/64 o struktuře a sazbách spotřební daně z tabákových výrobků třeba vycházet z celního zařazení v rámci kombinované nomenklatury (KN) a zda odlišná daňová a celní klasifikace výrobku neporušuje obecnou zásadu právní jistoty a zásadu zákonnosti v trestních věcech. Tribunál rozhodl, že pro účely kvalifikace výrobku jako „tabák ke kouření" podle čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice 2011/64 není namístě vycházet z čísel sazebníku KN ani z jejích vysvětlivek, neboť celní úprava a směrnice 2011/64 představují dva samostatné právní rámce, které sledují odlišné cíle a funkce. Tribunál dále konstatoval, že tato rozdílná daňová a celní kvalifikace výrobku není v rozporu s obecnou zásadou právní jistoty ani se zásadou zákonnosti v trestních věcech zakotvenou v Listině. Běžné metody výkladu a judikatura totiž dotčeným subjektům umožňovaly spolehlivě předvídat, že tabák vhodný ke kouření po snadné neprůmyslové úpravě, jako je ruční nařezání, podléhá spotřební dani.

2. T-233/25 *Mokoryte* (rozsudek druhého senátu ze dne 22. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025TJ0233

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-233/25

Navrhovatelka v původním řízení uzavřela smlouvu se společností Modern Bau o subdodávce stavebních prací, kde konečným objednatelem byla společnost CBC. Modern Bau navrhovatelce v rámci vyrovnání závazků z minulosti postoupila zajištěnou pohledávku za CBC, která byla v likvidaci. Navrhovatelka vystavila Modern Bau storno faktury, ve kterých byla vyznačena vybraná DPH se znaménkem „mínus". Tyto faktury byly zaevidovány v jejím přiznání k DPH za červen 2021. Podle rumunské právní úpravy je totiž možné upravit základ daně po poskytnutí služeb vystavením takto upravených faktur vůči příjemci služeb, který se dostal do likvidace. Po ukončení likvidace a výmazu CBC požádala navrhovatelka o opravu a vrácení DPH, což bylo zamítnuto, jelikož nebyla splněna podmínka, že příjemce poskytovaných služeb dle smlouvy byl v reorganizaci. Příjemcem služeb byla totiž společnost Modern Bau, nikoli CBC. V rámci následného soudního sporu vyvstala otázka, zda lze uplatnit opravu základu daně u DPH i z pozice subdodavatele-postupníka, tedy bez přímého vztahu k osobě, která se dostala do likvidace. Tribunál rozhodl, že čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH tomuto postupu brání.

3. T-194/25 *Scrap-Transporteur* (rozsudek druhého senátu ze dne 29. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025TJ0194

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-194/25

Žalobce v původním řízení podnikal s tzv. „Scraps", tedy s úlomky listů, které vznikají jako vedlejší produkt při řezání surového tabáku. Žalovaný celní úřad mu vyměřil daň z tabáku, jelikož tyto úlomky považoval za tabák ke kouření bez dalšího průmyslového zpracování. Žalobce toto rozhodnutí napadl u soudu, přičemž v rámci odvolacího řízení vyvstaly otázky ohledně výkladu pojmů „tabák vhodný ke kouření" a „bez dalšího průmyslového zpracování" ve směrnici 2011/64 o struktuře a sazbách spotřební daně z tabákových výrobků. Podle rozsudku Tribunálu není pro posouzení vhodnosti výrobku ke kouření dle čl. 5 odst. 1 písm.

a) směrnice 2011/64 namístě vycházet z vnímání veřejnosti. Pokud jde o výraz „bez dalšího průmyslového zpracování“ v čl. 5 odst. 1 písm. a) téže směrnice, Tribunál rozhodl, že zahrnuje metody sestávající z několika kroků, které mohou spotřebitelé provádět doma.

4. C-544/24 *Nekilnojamojo turto valdymas (*rozsudek prvního senátu ze dne 30. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0544

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-544/24

Spor vznikl v souvislosti se zamítnutím žádosti žalobkyně v původním řízení o prominutí úroku z prodlení s platbou DPH a pokuty za nezaplacení DPH. Proti žalobkyni bylo navíc vedeno trestní stíhání, aniž by byla odsouzena. Vzhledem k tomu, že vnitrostátní úprava nezajišťovala koordinaci postupů uložení platby úroků z prodlení v rámci správního řízení a v rámci trestního stíhání, vyvstala otázka, zda je tato úprava slučitelná s čl. 325 SFEU, čl. 273 směrnice o DPH, čl. 49 odst. 3 a čl. 50 Listiny, a dále se zásadami ne bis in idem a proporcionality. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 325 SFEU a čl. 273 směrnice o DPH ve světle zásady proporcionality nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví postup výpočtu úroků z prodlení z nedoplatků na DPH bez ohledu na povahu a závažnost protiprávního jednání a která s výjimkou taxativně vymezených případů vylučuje, aby daňová správa mohla uplatnit úrokovou sazbu nižší, než je sazba stanovená právní úpravou, nebo upustit od stanovení části úroků z prodlení nebo je prominout.

5. C-603/24 *Stellantis Portugal* (rozsudek devátého senátu ze dne 13. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0603

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-603/24

Společnost Stellantis Portugal, S. A., (žalobkyně) nakupovala vozidla od evropských výrobců, dále je prodávala nezávislým portugalským prodejcům a ti následně konečným zákazníkům. V případě výrobních vad se konečný zákazník obracel na prodejce, aby provedl opravu ve svých vlastních prostorách. Žalobkyni pak účtoval náklady vynaložené na opravu vozidel, přičemž vyměřil příslušnou DPH. V souvislosti s kontrolou účetnictví byla vypracována kontrolní zpráva, podle níž žalobkyně neodvedla DPH při poskytování služeb, v důsledku toho jí byly vystaveny dodatečné platební výměry na DPH a penále. Sporným se stal pojem „poskytování služeb za protiplnění“. Soudní dvůr rozhodl, že podle čl. 2 bodu 1 šesté směrnice o DPH úprava převodní ceny motorových vozidel v této věci, která je mj. vypočtena se zřetelem na náklady vynaložené v rámci oprav vozidel třetími osobami, nepředstavuje „poskytování služeb za protiplnění“, ledaže mezi dotčenými společnostmi existuje právní vztah, který se vyznačuje vzájemnými závazky, jejichž cílem je poskytování služeb nabývající společností prodávající společnosti a zaplacení odměny za tyto služby.

6. C-322/25 *Swedish Match* (rozsudek šestého senátu ze dne 13. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0322

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-322/25

Společnost Swedish Match, která se zabývá výrobou a prodejem tabákových výrobků a má řadu továren v různých členských státech, vede spor ohledně vyměření zvláštní spotřební daně z tabáku. Výše této daně závisí mimo jiné na tom, zda bude uznáno zničení řady daňových kolků v různých továrnách. Sporným se stalo, zda portugalská vnitrostátní právní úprava, která umožňuje použití zjednodušeného postupu odůvodnění zničení kolků, k němuž dojde během výrobního procesu ve výrobních skladech na portugalském území, ale ne mimo něj, odpovídá požadavkům směrnice 92/12 o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani. Soudní dvůr rozhodl, že uvedená směrnice brání právní úpravě, podle které se zničení daňových značení do výše 2 % objemu značení používaných ročně během procesu výroby výrobků podléhajících spotřební dani považuje za automaticky odůvodněné, aniž

vnitrostátní orgány prověřují zákonnost tohoto zničení, a to v rozsahu, v němž se tato právní úprava použije pouze v případě, že k uvedenému zničení dojde ve skladu nacházejícím se v tuzemsku, a nikoli v jiném členském státě.

7. T-685/24 a T-686/24 *Jelgratz* (rozsudek druhého senátu ze dne 20. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024TJ0685

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-685/24

Žalobci v původním řízení napadali vyměření daně z tabáku z cigaret, resp. zahřívaného tabáku, které pro třetí osobu (rodinného příslušníka) přivezli z Polska do Německa. Sporný byl výklad pojmu vlastní potřeba. Tribunál rozhodl, že vlastní potřeba soukromé osoby dle čl. 32 směrnice 2008/118, kterou se stanoví obecná úprava spotřebních daní, nezahrnuje situaci, kdy dotyčná osoba nabývá a přepravuje zboží podléhající spotřební dani za účelem jeho bezplatného převodu na jinou soukromou osobu, a to bez ohledu na množství tohoto zboží.

8. T-198/25 *G Kft.* (rozsudek druhého senátu ze dne 3. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025TJ0198

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-198/25

V původním sporu se společnost G Kft., která pronajímá palety a přepravky se zálohovým systémem, domáhala opravy bezdůvodně naúčtované DPH za období let 2015 až 2017 poté, co maďarské Ministerstvo hospodářství v roce 2015 určilo, že dotčené zálohy nespadají do působnosti DPH. Následná daňová kontrola za uvedené období byla v červenci 2018 ukončena bez zjištění a její závěry se staly pravomocné. V roce 2020 společnost G Kft požádala o opětovnou kontrolu s odkazem zejména na vystavené opravné faktury, které nebyly zahrnuty do přiznání k DPH za kontrolované období nebo byly vystaveny až po zahájení původní kontroly, a příslušnou DPH nebylo možné vrátit. Příslušný daňový orgán žádost zamítl, jelikož podmínky maďarské právní úpravy pro opětovnou kontrolu nebyly splněny. Vyvstala otázka, zda směrnice 2006/112 o DPH brání vnitrostátní úpravě, podle které je oprava a vrácení bezdůvodně naúčtované DPH za období ukončené kontrolou možné pouze po uplatnění nových skutečností, jimiž daňový subjekt dříve nedisponoval nebo o nichž nevěděl, a to i v případě neexistence nebezpečí ztráty daňových příjmů. Tribunál rozhodl, že směrnice 2006/112 o DPH ani zásady efektivity, daňové neutrality a proporcionality takové vnitrostátní úpravě nebrání, pokud osoba povinná k dani může po přiměřenou dobu účinně uplatnit nárok na opravu.

9. C-837/24 *Nova Iberomoldes* (rozsudek prvního senátu ze dne 4. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0837

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-837/24

V rámci sporu o zrušení dodatečného vyměření obecní daně z úplatného převodu nemovitostí nacházejících se na území státu, který byl proveden v rámci restrukturalizace společnosti skupiny jedním z jejích členů, vznikla otázka slučitelnosti vnitrostátní úpravy dotčené daně. Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní právní úprava, dle které operace založení kapitálové společnosti, jejíž základní kapitál je zcela splacen prostřednictvím podílů držených vkládající společností v jiných společnostech, které vlastní nemovitosti, přičemž vkládající společnost obdrží jako protiplnění veškerý základní kapitál takto založené společnosti, podléhá zdanění, jehož základ se určuje na základě daňové hodnoty těchto nemovitostí nebo případně jejich účetní hodnoty podle rozvahy, je v rozporu s čl. 3 písm. a), čl. 4 odst. 1 písm. b), čl. 5 odst. 1 písm. a) a e) a čl. 6 odst. 1 písm. a) až c) směrnice 2008/7 o nepřímých daních z kapitálových vkladů.

10. T-444/25 *Cavert* (rozsudek druhého senátu ze dne 10. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025TJ0444

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-444/25

Původní spor se týkal osvobození od DPH u služeb poskytovaných členem seskupení pro účely DPH, jehož další člen byl uznán jako zařízení poskytující péči o osoby v pečovatelském zařízení a jako subjekt sociální povahy. Společnost Y, která sama toto postavení neměla, poskytovala třetím osobám služby nepřetržitého monitorování mentálně postižených osob pomocí technických prostředků. Vyvstala otázka, zda může seskupení pro účely DPH u těchto služeb využít osvobození pro nemocniční a lékařskou či sociální péči v situaci, kdy podmínky pro poskytování těchto služeb splňuje jiný člen seskupení. Tribunál rozhodl, že seskupení se osvobození od DPH může dovolávat pouze tehdy, poskytuje-li dotčené služby člen, který sám splňuje všechny podmínky pro jejich použití, včetně podmínky uznání jako zařízení poskytujícího lékařskou péči nebo jako subjektu sociální povahy. Režim seskupení pro účely DPH totiž podle Tribunálu nemůže rozšířit osvobození na plnění uskutečněná členem, který tyto podmínky nesplňuje.

11. T-184/25 *Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö* (rozsudek druhého senátu ze dne 17. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025TJ0184

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-184/25

Sporným byl rozsah pojmu správa úvěrů, resp. uplatnění osvobození od DPH u služeb s těmito úvěry spojenými v situaci, kdy banka A poskytla hypoteční úvěry, následně je převedla za tržní cenu na svou dceřinou společnost B a poté je za úplatu spravovala. Tribunál rozhodl, že osvobození od DPH dle čl. 135 odst. 1 písm. b) až d) směrnice 2006/112 o DPH na popsanou správu úvěrů nedopadá. Po převodu úvěrů již totiž tato správa není součástí původního úvěrového vztahu mezi věřitelem a dlužníkem, ale představuje samostatné plnění za úplatu ve prospěch nabyvatele. Skutečnost, že převedené úvěry slouží jako zajištění dluhopisu vydaného nabyvatelem, nemění služby správy v převzetí závazků, ručení nebo jiných jistot a záruk. Tyto služby podle Tribunálu nepředstavují ani činnosti týkající se pohledávek, jelikož nevedou k převodu finančních prostředků ani neplní specifické a zásadní funkce takového převodu.

Duševní vlastnictví (autorská práva a ochranné známky)

1. C-412/24 *Fauré Le Page* (rozsudek třetího senátu ze dne 26. března 2026, GA Emiliou)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0412

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-412/24

Soudní dvůr došel k závěru, že čl. 3 odst. 1 písm. g) směrnice 2008/95, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, musí být vykládán v tom smyslu, že pokud ochranná známka zahrnuje číslo, které může relevantní veřejnost vnímat jako údaj o roku založení podniku, a jelikož tento rok je dávný, evokuje dlouholeté know-how propůjčující výrobkům, pro které je ochranná známka zapsána, záruku kvality a prestižní image, ačkoli know-how takového časového rozsahu neexistuje, lze z toho vyvodit, že tato ochranná známka by mohla klamat veřejnost ve smyslu tohoto ustanovení.

Elektronické komunikace

1. C-345/24 *AGCOM* (rozsudek pátého senátu ze dne 18. prosince 2025)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0345

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-345/24

Spor se týkal rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu, které uložilo „symetrické" informační povinnosti, tj. povinnosti uložené všem provozovatelům určité velikosti působícím na trhu služeb dodávání balíků, a „asymetrické" informační povinnosti, které byly uloženy pouze společnosti Amazon. „Symetrické" povinnosti měly zvýšit úroveň dohledu na relevantním trhu z důvodu konstatovaného nedostatku transparentnosti. „Asymetrická" povinnost byla uložena na základě kritických bodů, které vyplynuly z analýzy trhu služeb dodávání balíků. V následném sporu o nedostatku pravomoci vnitrostátního regulačního orgánu, resp. jejího rozsahu, vyvstaly otázky výkladu působnosti nařízení 2018/644 o službách přeshraničního dodávání balíků, resp. směrnice 97/67 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice 2018/644. Soudní dvůr rozhodl, že pokud jde o poskytování informací dotyčnému národnímu regulačnímu orgánu, nařízení 2018/644 se použije s výhradou zvláštních výjimek na všechny poskytovatele služeb dodávání balíků bez ohledu na to, zda mají dotyčné služby vnitrostátní nebo přeshraniční povahu. Dále Soudní dvůr rozhodl, že čl. 22 a 22a směrnice 97/67, resp. ani nařízení 2018/644 nebrání tomu, aby národní regulační orgán uložil poskytovatelům služeb dodávání balíků obecné informační povinnosti, které se týkají zejména podmínek uplatňovaných vůči různým typům zákazníků, konkrétně veřejnosti a některým podnikatelským zákazníkům, smluv upravujících vztahy s podniky, které se různými způsoby podílejí na tomto poskytování služeb, jakož i ekonomických podmínek a možností právní ochrany přiznaných pracovníkům zaměstnaným na různých pozicích v rámci uvedeného poskytování služeb, pokud uložené povinnosti umožňují plnění úkolů svěřených tomuto orgánu, jsou za tímto účelem nezbytné a jsou přiměřené v tom smyslu, že tyto poskytovatele služeb neúnosně nezatěžují.

2. C-10/25 *Elettronica Industriale* (rozsudek osmého senátu ze dne 5. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0010

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-10/25

Spornou se stala slučitelnost vnitrostátní úpravy výpočtu poplatků za práva na užívání frekvencí digitálního televizního vysílání, založené na předem stanovené výši ročních příjmů, které mají pocházet z těchto poplatků. Soudní dvůr připomněl svoji judikaturu, ve které rozhodl, že nadměrná výše dotčeného poplatku může odradit od užívání dotčených omezených zdrojů a vést k jejich nedostatečnému využití. Je tedy nutno zajistit, aby provozovatelé optimálně využívali takové omezené zdroje, k nimž mají přístup, jako jsou frekvence digitálního televizního vysílání, proto musí být výše poplatku stanovena přiměřeně zejména k hodnotě práv na užívání těchto zdrojů, což vyžaduje zohlednění hospodářské a technologické situace dotčeného trhu. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 13 směrnice 2002/20 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví kritérium pro výpočet poplatků za práva na užívání frekvencí digitálního televizního vysílání, jež je určeno podle předem stanovené výše ročních příjmů, které mají pocházet z těchto poplatků, a tedy podle obecných cílů finanční povahy, pokud tato částka nepřesahuje hodnotu práv na užívání těchto frekvencí.

3. C-401/25 *Elettronica Industriale* (rozsudek třetího senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0401

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-401/25

Spor se týkal toho, zda směrnice 2002/21 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací brání vnitrostátnímu opatření, podle kterého držitel práv na užívání rádiových kmitočtů pro digitální zemské televizní vysílání (tj. použití broadcasting v oblasti rozhlasového vysílání) může užívat tyto frekvence v souladu s národními akty plánování a rozdělení kmitočtů rádiového spektra výlučně pro digitální zemské televizní vysílání, v důsledku čehož nemůže držitel tyto kmitočty využívat současně také pro použití broadband (v oblasti telekomunikací). Podstatou položené otázky tak bylo, zda čl. 9 odst. 4 směrnice 2002/21 brání takovému vnitrostátnímu opatření, které ukládá držiteli individuálních práv na užívání rádiových frekvencí povinnost využívat tyto rádiové frekvence výlučně k poskytování služeb digitálního zemského televizního vysílání, a to na základě omezení stanovených v národním plánu přidělování kmitočtových pásem. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 9 odst. 4 směrnice 2002/21 takovému vnitrostátnímu opatření nebrání. Soudní dvůr připomněl, že národní plán přidělování kmitočtových pásem provádějící určité povinnosti vyplývající z příslušných mezinárodních dohod by měl být závazný a pokud vyžaduje, aby byla určitá služba elektronických komunikací poskytována v konkrétním kmitočtovém pásmu, musí být tento požadavek odůvodněn plněním cíle obecného zájmu. Užívání přiděleného kmitočtového pásma vyhrazeného pro jiný typ služeb by pak ohrozilo naplnění cíle obecného zájmu odůvodňující přijaté opatření stanovené tímto plánem.

Energetická politika

1. C-386/24 *Centro Petroli Roma - II* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 11. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0386

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-386/24

V původním sporu navrhovatelka, společnost zabývající se výrobou, zpracováním a obchodem s ropnými produkty, od roku 2016 provozovala daňový sklad. Italský antimonopolní úřad navrhovatelce pozastavil platnost povolení k nakládání s ropnými produkty v režimu daňového skladu z toho důvodu, že nesplňovala množstevní kritéria pro provoz daňového skladu stanovená italským předpisem. Vyvstala otázka, zda je stanovení těchto množstevních kritérií pro povolení správy v režimu daňového skladu v souladu se směrnicí 2006/123 o službách na vnitřním trhu, jakož i se směrnicí 2008/118 o obecné úpravě spotřebních daní a s ustanoveními SFEU na ochranu hospodářské soutěže. Soudní dvůr rozhodl, že unijní úprava nebrání vnitrostátní právní úpravě, která podmiňuje povolení k provozování menších daňových skladů existencí skutečných provozních a zásobovacích potřeb zařízení a splněním jedné z alternativních podmínek, a to buď dodávat výrobky osvobozené od spotřební daně nebo se sníženou sazbou daně či přepravovat energetické produkty v režimu podmíněného osvobození od této daně do členských států EU nebo třetích zemí v množství alespoň 30 % celkového odběru za dvouleté období, anebo musí být takový menší sklad rozšířením jiného blízko umístěného daňového skladu téže skupiny podniků, případně musí být takový menší sklad trvale určen k provozu jiného skladu ve vlastnictví jiného subjektu. Tyto podmínky každopádně musí dodržet zásadu proporcionality.

Finanční trh

1. C-291/24 *Steiermärkische Bank und Sparkasse and Others* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 29. ledna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0291

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-291/24

V rámci vnitrostátního sporu ohledně správní sankce za neplnění požadavků hloubkové kontroly podle práva upravujícího boj proti legalizaci výnosů z trestné činnosti vyvstala otázka slučitelnosti vnitrostátních podmínek pro vznik odpovědnosti právnických osob, včetně promlčení. Soudní dvůr rozhodl, že směrnice 2015/849 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu brání tomu, aby vnitrostátní právo pro potrestání právnické osoby vyžadovalo, aby bylo nejprve formálně přiznáno postavení obviněného fyzické osobě a aby ve výroku rozhodnutí o uložení sankce této právnické osobě byla jmenovitě uvedena tato fyzická osoba a bylo konstatováno, že se tato osoba svým protiprávním a zaviněným jednáním dopustila porušení předpisů, které lze přičítat uvedené právnické osobě. Nicméně směrnice 2015/849 nebrání tomu, aby tato právní úprava stanovila, že promlčecí lhůta činí tři roky od ukončení dotčeného porušení, pokud jde o zahájení stíhání, a pět let v případě uložení sankce.

2. C-490/24 *Stichting Koskea* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 12. února 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0490

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-490/24

V rámci vnitrostátního sporu vyvstala otázka, zda povinné pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel musí krýt škodu (původního) řidiče v situaci, kdy jedna z osob cestujících ve vozidle zasáhne do řízení motorového vozidla a v důsledku toho dojde k nehodě. Soudní dvůr připomněl, že směrnice 2009/103 o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel nedefinuje výraz „řidič“, ani výraz „cestující“, ani neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení jejich rozsahu. Pokud tedy jde o obvyklý smysl v běžném jazyce, pak výraz „řidič“ označuje osobu, která řídí určitý stroj, resp. ve vztahu k vozidlům pak označuje osobu, která sedí za volantem vozidla nebo za jeho ovládacími prvky a ovládá ho. Oproti tomu „cestující“ označuje osobu, která je přepravována ve vozidle a neřídí ho. Soudní dvůr tak rozhodl, že čl. 12 odst. 1 směrnice 2009/103 nevyžaduje, aby se na škody utrpěné řidičem jediného vozidla zúčastněného na dopravní nehodě vztahovalo povinné pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel stanovené touto směrnicí, a to ani v případě, že do řízení tohoto vozidla zasáhl jeden z cestujících a nehodu způsobil tento jeho zásah.

3. C-363/24 *Finansinspektionen* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 19. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0363

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-363/24

Spornou se stala otázka, zda informace obsažené v e-mailu zaslaném vedoucím tiskového oddělení představují přístup k vnitřní informaci ve smyslu nařízení č. 596/2014 o zneužívání trhu. Vyvstala tedy otázka ohledně povahy informace obsažené v e-mailu, tj. zda může být vykládána tak, že existují finanční informace ohledně určitého subjektu, které jsou pro něj nepříznivé, resp. zda z této informace lze dovodit závěry o možném dopadu na cenu akcií tohoto subjektu, a to bez ohledu na konkrétní informaci, která vedla k sestavení seznamu zasvěcených osob. Soudní dvůr rozhodl, že pro účely kvalifikace informace jako „vnitřní“ může představovat informaci „přesné povahy“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 596/2014 sdělení emitenta o tom, že určitá osoba byla zařazena na seznam zasvěcených osob a není oprávněna prodávat akcie tohoto emitenta, přestože důvody pro zařazení této osoby na tento seznam nejsou z tohoto sdělení zřejmé, pokud lze prokázat, že racionální investor by pravděpodobně použil uvedené sdělení jako součást základu pro svá investiční rozhodnutí, takže ten, kdo tuto informaci má, získá výhodu na úkor těch,

kterým tato informace není známa, čímž se nachází ve výhodnějším postavení ve srovnání s ostatními investory při obchodování s finančními nástroji. Dále Soudní dvůr rozhodl, že pro posouzení, zda sdělení představuje „vnitřní informaci“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení č. 596/2014, je třeba ověřit, zda je jeho obsahem souhrn okolností nebo konkrétní událost, které již nastaly nebo které pravděpodobně nastanou a které lze rozumně očekávat. Za tímto účelem informace, která se při následném šetření ukáže jako nesprávná, může přesto představovat „vnitřní informaci“ ve smyslu uvedeného ustanovení, pokud lze prokázat, že ke dni, kdy byla uveřejněna, mohla být považována za pravděpodobnou a mohla osobě, která ji měla k dispozici, poskytnout hospodářskou výhodu oproti ostatním investorům při obchodování s finančními nástroji.

4. C-549/23 *American Express Europe* (rozsudek druhého senátu ze dne 16. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0549

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-549/23

V rámci sporu o protiplnění, která jsou v rámci třístranných schémat platebních karet vyplácena partnerovi v rámci společného označování („co-branding“) při vydávání co-brandových kreditních karet (kreditní karty se společnou značkou), vyvstala otázka, jaké jsou důsledky zrovnoprávnění třístranného schématu platebních karet s partnerem v rámci společného označování se čtyřstranným schématem platebních karet v rámci nařízení 2015/751 o mezibankovních poplatcích za platební transakce kartou. Soudní dvůr vyložil nařízení 2015/751 tak, že různé platby, slevy či pobídky poskytované třístranným kartovým schématem partnerům společného označování mohou představovat „čistou náhradu“, pokud mají stejný cíl nebo účinek jako mezibankovní poplatek, a to i tehdy, když partner není vydavatelem karet. Tato čistá náhrada spadá pod zákaz obcházení maximálních mezních hodnot poplatků. Při posuzování se zkoumá zejména, zda dané protiplnění motivuje spotřebitele k používání karet obdobně jako mezibankovní poplatek. Od obdržených plnění nelze odečíst transakční poplatek placený obchodníkem, avšak lze odečíst jak peněžní, tak i nepeněžní plnění poskytnutá partnerem, přičemž nepeněžní plnění musí být oceněna podle jejich skutečné hospodářské hodnoty.

5. C-229/24 *Bränneliu*s (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 16. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0229

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-229/24

V rámci trestního řízení o trestném činu obchodování zasvěcených osob v souvislosti s prodejem akcií společnosti, která se neúspěšně účastnila výběrového řízení na elektrické autobusy a nabíjecí stanice, vyvstala otázka, ve kterém okamžiku je třeba mít za to, že informace obsažená v rozhodnutí o zadání zakázky a týkající se zadávacího řízení byla zveřejněna, a tudíž již nepředstavuje vnitřní informaci ve smyslu nařízení č. 596/2014 o zneužívání trhu. Soudní dvůr rozhodl, že k tomu, aby informace byla považována za uveřejněnou a přestala představovat „vnitřní informaci“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 596/2014 musí být zveřejněna způsobem a v souladu s požadavky stanovenými v čl. 17 tohoto nařízení a v čl. 2 odst. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/1055, kterým se stanoví prováděcí technické normy, pokud jde o technické prostředky pro vhodné zveřejňování vnitřních informací.

6. C-684/24 a C-685/24 *Across Fiduciaria a další* (rozsudek prvního senátu ze dne 21. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0684

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-684/24

V původním řízení se italské svěřenské společnosti (žalobkyně) bránily povinnostem plynoucím z provedení čl. 31 směrnice 2015/849 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu. Italský zákonodárce totiž podřadil svěřenské mandáty uzavírané těmito společnostmi (mandato

fiduciario) pod pojem „právní uspořádání s podobnou strukturou nebo funkcemi jako svěřenské fondy“, čímž jim uložil povinnosti v oblasti evidence skutečných majitelů a přístupu třetích osob k těmto informacím. Žalobkyně namítaly zejména rozpor s čl. 7 a 8 Listiny, nedostatečnou právní jistotu a nepřiměřeně široký okruh osob oprávněných k přístupu k informacím. Rovněž zpochybnily slučitelnost italské procesní úpravy s čl. 47 Listiny, neboť jim neumožňovala předběžnou soudní ochranu před zpřístupněním údajů. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 31 odst. 1, 2 a 10 směrnice 2015/849 neodporuje zásadě právní jistoty a že mandato fiduciario může spadat pod pojem „ostatní druhy právních uspořádání“, neboť vytváří mechanismus oddělení skutečného majitele aktiv od osoby pověřené jejich správou a generuje „efekt závoje“ zakrývající totožnost zakladatele. Dále Soudní dvůr shledal, že čl. 31 odst. 4 směrnice 2015/849 nebrání přístupu k informacím o skutečných majitelích svěřenského fondu jednotlivcům, kteří prokazují relevantní a specifický právní zájem, který je navíc přímý, konkrétní a aktuální a v případě subjektů zastupujících obecné zájmy se neshoduje se zájmem osob patřících do zastupované kategorie. Podle Soudního dvora musí být ovšem z důvodu zachování zájmu odpovídajícího právně chráněné situaci nezbytné znát skutečné majitele a musí existovat důkazy o tom, že skutečný majitel není právním vlastníkem. Pokud jde o soudní ochranu skutečných majitelů, Soudní dvůr měl za to, že čl. 31 odst. 7a směrnice ve spojení s čl. 47 Listiny brání vnitrostátní úpravě, která skutečnému majiteli neumožňuje domoci se předběžné soudní ochrany před neodvratitelným zpřístupněním jeho údajů.

7. C-81/24 *Jenec (*rozsudek čtvrtého senátu ze dne 11. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0081

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-81/24

V rámci sporu o oprávněnosti postupu banky, kterým odmítla fyzické osobě otevřít platební účet se základními prvky z důvodu zařazení jména této osoby na seznam omezujících opatření OFAC (Office of Foreign Assets Control), přestože dotyčná osoba namítala, že nebyla nikdy nikde na světě odsouzena za trestný čin, pro který je uvedena na seznamu OFAC, vznikla otázka, zda unijní právo dovoluje členským státům uložit úvěrovým institucím povinnost odepřít spotřebiteli otevření platebního účtu se základními prvky již z toho důvodu, že je tento spotřebitel zařazen na seznam osob, na něž se vztahují omezující opatření uložená třetí zemí. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 16 odst. 4 směrnice 2014/92 o porovnatelnosti poplatků souvisejících s platebními účty ve spojení se směrnicí 2015/849 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz takový postup dovoluje pouze tehdy, pokud dotyčná úvěrová instituce provedla individualizované posouzení rizika praní peněz nebo financování terorismu spojeného se zamýšleným obchodním vztahem.

8. C-65/25 *IFIS NPL Investing* (rozsudek šestého senátu ze dne 11. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0065

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-65/25

V rámci sporu o platebním rozkazu k úvěru, který byl předmětem několika hromadných postoupení úvěrů mezi různými subjekty, vznikla otázka ohledně slučitelnosti vnitrostátní právní úpravy týkající se hromadných postoupení úvěrů v selhání, konkrétně, zda taková postoupení musela být s ohledem na novou unijní úpravu písemná a zda tedy podléhají vnitrostátnímu obezřetnostnímu dohledu. Soudní dvůr rozhodl, že směrnice 2021/2167 o správcích úvěru a obchodnících s úvěry, zejména její čl. 10, a směrnice 2015/849 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu se nepoužijí na vnitrostátní právní úpravu v oblasti hromadných postoupení pochybných pohledávek, která pokud jde o období před uplynutím lhůty pro provedení směrnice 2021/2167 nestanovila, že takové smlouvy musí být písemné, z čehož vyplývalo, že fyzické nebo právnické osoby, jejichž činnost spočívá v provádění takových postoupení pohledávek, nepodléhaly obezřetnostnímu dohledu ze strany vnitrostátního orgánu příslušného v oblasti boje proti praní peněz.

9. C-51/25 *Betaal Garant Nederland* (rozsudek prvního senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0051

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-51/25

V rámci sporu o pokutě za neoprávněnou činnost poskytování zajištění a garance u stavebních a developerských projektů vznikla otázka výkladu pojmu „platební služba" ve smyslu směrnice 2015/2366 o platebních službách na vnitřním trhu, konkrétně zda se jedná o platební službu v situaci, kdy subjekt přijme na základě smlouvy peněžní prostředky od zákazníka a svůj platební účet a následně je převede na jinou osobu. Soudní dvůr rozhodl, že služba spočívající v přijetí a následném převodu peněžních prostředků, kterou poskytuje určitý subjekt jakožto zprostředkovatel, nepředstavuje „platební službu" ve smyslu tohoto čl. 4 bodu 3 směrnice 2015/2366 a konkrétně provádění „úhrad", pokud tento subjekt přijme v rámci smlouvy uzavřené se zákazníkem a zhotovitelem peněžní prostředky od zákazníka na platební účet nadace, která je s ním propojena, a poté tyto peněžní prostředky převede se souhlasem zákazníka z tohoto platebního účtu zhotoviteli.

10. C-376/24 *FSMA* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 18. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0376

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-376/24

MT jako bývalý belgický ministr pro veřejné podniky během rozhlasového vysílání uvedl, že společnost, která je veřejným podnikem, v nejbližší době o toto své postavení přijde, dále že „stát prodá část svých akcií", že „jde opravdu o otázku hodin" a že ke ztrátě statusu dojde v rámci integrace s jiným evropským provozovatelem poštovních služeb. Dotčená společnost, jejíž akcie byly kótovány na burze, okamžitě požádala o pozastavení obchodování s jejími akciemi, v důsledku čehož nedošlo k plánované fúzi. Vyvstala otázka, zda unijní právo, resp. směrnice 2003/6 o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem a nařízení 596/2014 o zneužívání trhu, zakazují politikovi zveřejňovat nebo šířit důvěrné informace ve sdělovacích prostředcích s cílem kritizovat probíhající privatizaci veřejného podniku a vyvolat veřejnou debatu o otázce obecného zájmu. Soudní dvůr rozhodl, že zveřejnění vnitřní informace ve sdělovacích prostředcích ze strany politika s cílem kritizovat probíhající privatizaci veřejného podniku a vyvolat veřejnou debatu o otázce obecného zájmu může spadat do běžného plnění jeho povinností ve smyslu čl. 3 písm. a) směrnice 2003/6 a čl. 10 odst. 1 nařízení č. 596/2014, a čl. 21 tohoto nařízení se může na takové zveřejnění použít, pokud je toto zveřejnění, posuzované s ohledem na svobodu projevu tohoto politika, nezbytné pro plnění těchto povinností a je v souladu se zásadou proporcionality.

11. C-277/25 *Helpfind Funding a další* (rozsudek devátého senátu ze dne 25. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0277

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-277/25

Původní spor se týkal toho, zda směrnice 2009/103 o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel brání tomu, aby osoba poškozená dopravní nehodou, která obdržela z tohoto titulu odškodnění a která se zároveň domnívá, že jí nebyla poskytnuta plná náhrada této škody, postoupila za úplatu třetí osobě svou pohledávku, resp. zda tato třetí osoba může svým jménem a na svůj účet podat žalobu a požadovat od uvedené pojišťovny uhrazení této pohledávky. Soudní dvůr připomněl, že směrnice 2009/103, ani směrnice, které jsou touto směrnicí kodifikovány, neusilují o harmonizaci režimů občanskoprávní odpovědnosti členských států. Ty si tedy mohou i nadále upravit režim této občanskoprávní odpovědnosti použitelný na nehody způsobené provozem motorových vozidel. Dále Soudní dvůr připomněl, že nic ve směrnici 2009/103 nebrání tomu, aby členské státy stanovily režim postoupení pohledávek vzniklých v důsledku události kryté pojištěním občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel. Soudní dvůr tedy rozhodl, že směrnice 2009/103 nebrání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje osobě, jež v důsledku dopravní nehody utrpěla škodu a obdržela z tohoto titulu od

pojišťovny poskytující pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel odškodnění, avšak domnívá se, že jí nebyla poskytnuta plná náhrada této škody, postoupit za úplatu třetí osobě svou pohledávku, která představuje rozdíl mezi odhadovanou hodnotou plné náhrady uvedené škody na jedné straně a odškodněním, které již této osobě tato pojišťovna vyplatila, na straně druhé, takže tato třetí osoba může svým jménem a na svůj účet podat žalobu a požadovat od uvedené pojišťovny uhrazení této pohledávky.

Hospodářská soutěž a státní podpory

1. C-870/24 *Outletico* (rozsudek devátého senátu ze dne 19. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0870

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-870/24

Žalobkyně obdržela státní podporu určenou podnikům postiženým krizí způsobenou pandemií COVID-19. Lotyšská daňová správa však následně rozhodla, že společnost byla nesprávně kvalifikována jako malý a střední podnik ve smyslu nařízení č. 651/2014, kterým se prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem. Místo toho měla být považována za velký podnik, a to vzhledem ke svému propojení s několika dalšími společnostmi, a nesplňovala tak podmínky pro získání podpory. Následně byla žalobkyni uložena povinnost vrátit vyplacenou podporu. Vyvstala otázka, které podniky je třeba považovat za podniky propojené se žalobkyní pro účely kvalifikace této společnosti jako malého a středního podniku či velkého podniku ve smyslu nařízení č. 651/2014, a zejména zda fyzická osoba, která drží podíly v několika dotčených podnicích, může být již z titulu držení kontrolních podílů sama považována za „podnik“, jehož prostřednictvím jsou dotčené podniky propojeny ve smyslu čl. 3 odst. 3 třetího pododstavce přílohy I nařízení č. 651/2014. Soudní dvůr připomněl, že podnikem se v zásadě rozumí každý subjekt vykonávající hospodářskou činnost, bez ohledu na svou právní formu, tedy i fyzická osoba. Rozhodující pro tuto definici je ale právě výkon hospodářské činnosti. Fyzická osoba tedy může být považována za „podnik“ ve smyslu nařízení č. 651/2014 pouze tehdy, pokud jí držené podíly umožňují vykonávat kontrolu nad dotčenými společnostmi a pokud zároveň prostřednictvím těchto podílů tuto kontrolu skutečně vykonává a přímo či nepřímo zasahuje do řízení dotčených společností. Pouhé vlastnictví většinových podílů v dotčených společnostech může často představovat pouhý výkon vlastnických práv k majetku, zejména pokud vyplývá z kapitálové investice, a nemůže samo o sobě vést k závěru o skutečném výkonu kontroly nad dotčenými společnostmi. Tento výkon kontroly musí být vždy prokázán v každém jednotlivém případě.

2. C-58/25 *Fremoluc a Association de Promotion des Droits Humains a des Minorités* (rozsudek osmého senátu ze dne 26. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0058

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-58/25

Nařízení Vlámského regionu umožnilo obcím s nejvyššími cenami nemovitostí vyhradit určitý procentní podíl stavebních pozemků nebo bytů méně majetným obyvatelům a zároveň stanovilo dotaci ze strany těchto obcí určenou nabyvatelům bytů a pozemků ve výši nejméně 50 % odhadované ceny. Spornou se stala otázka, zda dotace stanovená nařízením představuje režim státních podpor, který měl být notifikován Komisi. Soudní dvůr došel k závěru, že dotčené regionální nařízení nezavádí režim státní podpory, který by bylo nutné notifikovat Komisi. Příjemci dotčené dotace ji totiž nemohou čerpat pouze na základě regionálního nařízení, jelikož to předpokládá přijetí dalších prováděcích opatření jednotlivými obcemi. Dotčené regionální nařízení jednak ponechává každé obci volbu, zda příslušný mechanismus zvýhodnění pro nemajetné obyvatele vůbec zavede, a rovněž obcím přiznává prostor pro uvážení při stanovení podmínek, za jakých se bude dotace poskytovat, zejména jakého podílu pozemků a bytů se bude dotace týkat a jak velkou část ceny nemovitosti bude obec hradit.

3. C-133/24 *CD Tondela a další* (rozsudek pátého senátu ze dne 30. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0133

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-133/24

Pandemie covid-19 a související mimořádná opatření měla významné dopady na organizaci fotbalových soutěží v sezóně 2019/2020. Jelikož nebylo možné dodržet původně plánovaný konec sezóny, dohodou portugalských asociací a fotbalových klubů byl její konec prodloužen a po dobu tohoto prodloužení byly

automaticky prodlouženy rovněž stávající pracovní smlouvy hráčů a smlouvy o dočasném hostování. Tím zůstali hráči dočasně vázáni stávajícími smlouvami i přes nejistou část sezóny, což klubům umožnilo uzavřít s hráči dohody o dočasném snížení odměn nebo o odkladu jejich výplaty v době, kdy trpěly výrazným snížením příjmů. Zároveň se tím kluby snažily předejít výpovědím smluv hráči z důvodu nemožnosti pracovat vlivem pandemie. Proto se dohodly, že žádný prvoligový a druholigový klub po dobu prodloužení sezóny nezaměstná hráče, který svou pracovní smlouvu z důvodu pandemie či automatického prodloužení sezóny jednostranně ukončí. Tato opatření měla podle dotčených asociací a klubů za cíl zachovat stabilitu družstev, dále integritu a kvalitu soutěží a solventnost fotbalového odvětví. Portugalský orgán na ochranu hospodářské soutěže měl dotčená opatření fotbalových asociací a klubů za dohodu omezující hospodářskou soutěž z hlediska účelu a nařídil předběžná opatření spočívající v pozastavení provádění dotčených opatření. Spornou se tedy stala otázka, zda jsou dotčená opatření v rozporu s čl. 101 SFEU či nikoli. Soudní dvůr konstatoval, že dohodou o neangažování hráčů kluby omezují podstatný prvek hospodářské soutěže v oblasti profesionálního sportu, tedy možnost náboru profesionálních hráčů, čímž snižují vzájemnou konkurenci. Zároveň významně omezují možnosti hráčů nabízet své služby jiným klubům, a tím omezují jejich vyjednávací sílu na trhu. Jde tedy typově v zásadě o dohodu o rozdělení zdrojů na trhu ve smyslu čl. 101 odst. 1 písm. c) SFEU, jejímž účelem je omezení hospodářské soutěže. Předkládající soud ale musí detailně posoudit, zda z obsahu této dohody, jejích cílů z hlediska hospodářské soutěže, jakož i specifického hospodářského a právního kontextu, do něhož je tato dohoda zasazena, skutečně omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu vyplývá, resp. zda dotčená dohoda vzhledem ke všem okolnostem skutečně vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti pro hospodářskou soutěž. Předkládající soud vzhledem ke zvláštnímu kontextu může platně dojít k závěru, že dotčená dohoda sledovala legitimní cíl spočívající v zajištění stability hráčských kádrů klubů účastnících se celostátní soutěže v mimořádně složité době vyvolané pandemií.

4. C-191/25 *Wenzel Logistics* (rozsudek třetího senátu ze dne 30. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0191

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-191/25

V projednávané věci jde o uplatnění nároku na náhradu škody v souvislosti s pořízením nákladních vozidel značek, na které se vztahovala zakázaná kartelová dohoda, na jejímž základě dotčení výrobci nákladních vozidel koordinovali ceny vozidel mezi lety 1997 až 2011. Poškozená v rámci nároku na náhradu škody požaduje též úroky z náhrady škody, přičemž spornou se staly otázky, od jakého momentu mají být tyto úroky počítány a jaká právní úprava se na stanovení nároku na úroky z náhrady škody v projednávané věci použije. Soudní dvůr došel k závěru, že čl. 3 odst. 2 a čl. 22 odst. 2 směrnice 2014/104 o žalobách o náhradu škody způsobené protisoutěžním jednáním ve spojení s čl. 101 odst. 1 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že vnitrostátní ustanovení, které provádí právo na náhradu škody způsobené porušením práva hospodářské soutěže a které stanoví, že úroky z této náhrady škody musí být vypočteny ode dne, kdy tato škoda vyvstala, se musí s okamžitým účinkem použít na všechny žaloby, které se týkají takové náhrady škody a byly podány po vstupu tohoto vnitrostátního ustanovení v platnost, nebo pokud tento vstup v platnost následuje po uplynutí lhůty k provedení uvedené směrnice, na všechny takové žaloby o náhradu škody, které byly podány po uplynutí této lhůty. Pro účely plné náhrady škody způsobené kartelovou dohodou, která spočívala v koluzních ujednáních vedoucích k prodeji zboží za nepřiměřeně vysoké ceny, je podle Soudního dvora datem vzniku této škody, od kterého jsou úroky splatné, den, kdy došlo ke skutečnosti, která převažujícím způsobem charakterizuje okamžik, kdy poškozené osobě začala vznikat skutečná škoda nebo ušlý zisk v důsledku této kartelové dohody.

5. C-545/24 *Utiledulci* (rozsudek druhého senátu ze dne 21. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0545

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-545/24

V návaznosti na rozhodnutí Komise o neslučitelnosti režimu podpory daňový úřad zahájil s žalobkyní řízení o vymáhání daně. Portugalské právo nestanoví zvláštní procesní režim použitelný na vrácení státní podpory, postupuje se podle daňových předpisů. V tomto řízení daňový úřad odmítl použít ustanovení portugalského práva, která umožňují přerušit řízení o vymáhání daně, a to složením jistoty, podáním žádosti o osvobození od povinnosti složit jistotu, placením dluhu ve splátkách nebo zahájením soudního řízení zpochybňujícího daňový dluh. Spornou se stala otázka, zda povinnost členského státu v návaznosti na rozhodnutí Komise okamžitě a účinně vymoci neslučitelnou podporu vylučuje použití ustanovení portugalského daňového práva umožňující přerušení řízení o vymáhání daně, anebo zda musí příslušné orgány členského státu i při vymáhání neslučitelné podpory nadále dodržovat veškeré běžné procesní záruky vyplývající z portugalského práva. Soudní dvůr připomněl, že procesní předpisy členského státu se při navracení neoprávněné podpory použijí v souladu se zásadou procesní autonomie. Použití příslušných postupů podle vnitrostátního práva ale každopádně musí zajišťovat okamžitý a účinný výkon rozhodnutí Komise o navrácení podpory a zároveň musí směřovat k tomu, aby byla neoprávněně vyplacená podpora jejím příjemcem skutečně navrácena, tj. aby byl obnoven stav, který existoval na vnitřním trhu před poskytnutím této podpory. Přitom je třeba zároveň zohlednit, že povinnost zajistit navrácení neoprávněně vyplacené státní podpory je určena členskému státu, nikoli jejímu příjemci, a členský stát ji musí splnit ve lhůtách určených Komisí. Soudní dvůr došel k závěru, že dotčená portugalská právní úprava přerušení vymáhacího řízení v kontextu státních podpor může významně pozdržet navrácení protiprávní podpory, a tím prodloužit neoprávněnou konkurenční výhodu, kterou tato podpora poskytla jejímu příjemci, což je v rozporu s požadavkem okamžitého a účinného navrácení této podpory. Soudní dvůr rovněž doplnil, že hospodářská újma, která pro dotčené podniky vyplývá z povinnosti navrátit podporu, nemůže v žádném případě odůvodnit pozdržení řízení o navrácení. Kriticky se Soudní dvůr postavil též k možnosti platby dlužných částek ve splátkách, které je třeba považovat za neslučitelné s povinností neprodleného navrácení podpory, pokud přesáhnou lhůty pro navrácení stanovené Komisí.

6. C-428/23 *ROGON a další* (rozsudek pátého senátu ze dne 9. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0428

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-428/23

Ve sporu v původním řízení dvě společnosti poskytující poradenské a zprostředkovatelské služby profesionálním fotbalovým hráčům a klubům v Německu napadly pravidla německé fotbalové asociace upravující postavení agentů, zejména zastupování hráčů, uzavírání přestupových dohod a odměňování za zprostředkování. Domáhaly se, aby předkládající soud německé fotbalové asociaci zakázal tato pravidla uplatňovat, přičemž se dovolávaly zejména zákazu kartelových dohod. Vyvstala otázka, zda tato pravidla spadají do působnosti čl. 101 SFEU a zda se na ně může vztahovat výjimka vyplývající z judikatury C-309/99 Wouters a C-519/04 P Meca-Medina v. Komise, týkající se omezení hospodářské soutěže sledujících legitimní cíl obecného zájmu. Pochybnosti předkládajícího soudu vycházely především z toho, že pravidla dopadají zejména na agenty, kteří stojí mimo strukturu fotbalové asociace. Soudní dvůr rozhodl, že dotčená pravidla spadají do působnosti čl. 101 SFEU, neboť nepřímo ovlivňují i hospodářskou činnost klubů. Současně připustil, že mohou být odůvodněna, sledují-li legitimní cíl obecného zájmu a jsou-li přiměřená. Dále upřesnil, že podmínky pro uplatnění této výjimky není nutné posuzovat u každého pravidla samostatně, ale lze je hodnotit ve vztahu k souboru pravidel sledujících společný cíl nebo majících společný účinek.

7. C-360/25 *Schoger II* (rozsudek prvního senátu ze dne 9. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0360

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-360/25

Ve sporu v původním řízení rakouská banka uplatnila zvláštní osvobození mezibankovních plnění od daně, které vyplývá z rakouského práva a osvobozuje od povinnosti k DPH veškerá poskytnutí služeb mezi podniky, které provádějí převážně bankovní či pojišťovací činnosti nebo činnosti penzijních fondů, pokud se na ně již nevztahuje jiné osvobození od daně. Toto osvobození se vztahuje na všechny druhy služeb, a to i na služby neosvobozené od daně na základě čl. 132 a násl. směrnice 2006/112 o DPH. Vyvstala otázka, zda toto osvobození mezibankovních plnění od daně představuje státní podporu. Soudní dvůr rozhodl, že toto osvobození naplňuje všechny podmínky, které jsou pro kvalifikaci státní podpory vyžadovány. Konkrétně měl Soudní dvůr za to, že toto opatření vedlo ke snížení daňových příjmů rakouského státu, selektivně zvýhodňovalo podniky, na které se toto osvobození vztahovalo, oproti podnikům, na které se předmětné osvobození nevztahovalo, potenciálně narušovalo hospodářskou soutěž a rovněž ovlivňovalo obchod mezi členskými státy, neboť snižovalo šance konkurenčních podniků na trhu.

8. C-209/23 *RRC Sports* (rozsudek pátého senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0209

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-209/23

FIFA koncem roku 2022 schválila nová pravidla pro zastupování hráčů agenty a zejména pro jejich odměňování. Vybraná pravidla napadají žalobci pro možný rozpor se čl. 101, 102 a 56 SFEU. Soudní dvůr konstatoval, že je výhradně na předkládajícím soudu, aby posoudil, zda jsou dotčená pravidla FIFA v rozporu s příslušnými ustanoveními unijního práva, anebo jsou odůvodněná. V tomto ohledu nicméně uvedl, že dotčená pravidla mohou představovat kartelové dohody nebo zneužití dominantního postavení. Potvrdil, že FIFA je subjektem s dominantním postavením na trhu služeb poskytovaných agenty, a to s ohledem na své regulační, dohledové a sankční pravomoci. Předkládající soud tedy musí posoudit, zda dotčená pravidla představují zneužití tohoto dominantního postavení, příp. omezení hospodářské soutěže kartelovou dohodou, a zda lze taková pravidla v kontextu organizace fotbalového odvětví odůvodnit. Za potenciálně problematické v tomto ohledu Soudní dvůr shledal např. pravidlo přikazující agentům uzavírat nové smlouvy o zastoupení s hráčem, který je vázán smlouvou o výhradním zastupování s jiným agentem, pouze ve dvouměsíční lhůtě před vypršením této smlouvy. To se podle Soudního dvora jeví jako pravidlo narušující hospodářskou soutěž z hlediska účelu, neboť značně znevýhodňuje agenty držící stávající výhradní smlouvy oproti agentům, kteří chtějí získat smlouvy nové, jelikož stávajícím agentům nabízí podstatně více času a prostoru pro vyjednání prodloužení smlouvy. Dotčená pravidla zároveň mohou představovat překážky volného pohybu služeb, přičemž je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda taková pravidla sledují legitimní cíl (např. zamezení střetu zájmů agentů a zajištění vyšší úrovně ochrany hráčů i agentů) a jsou přiměřená.

9. C-258/23, C-259/23 a C-260/23 *Imagens Médicas Integradas* (rozsudek velkého senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0258

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-258/23

Portugalský Úřad pro ochranu hospodářské soutěže prošetřuje v rámci tří řízení v různých oblastech, zda se dotčené podniky dopouští protisoutěžního jednání spočívajícího v uzavírání kartelových dohod či zneužití dominantního postavení. V rámci šetření Úřad na základě povolení od příslušného státního zastupitelství zajistil mimo jiné množství e-mailů a interních dokumentů předávaných mezi zaměstnanci dotčených podniků, které souvisely s obchodní činností těchto podniků. Spornou se stala otázka, zda je takové shromažďování důkazů Úřadem v rámci vyšetřování protisoutěžních praktik, byť po předchozím

souhlasu státního zastupitelství, v souladu s unijním právem, resp. zda porušuje právo na soukromí. Podle Soudního dvora je e-mailovou komunikaci mezi zaměstnanci a vedoucími pracovníky podniku sice třeba považovat za korespondenci ve smyslu čl. 7 Listiny, avšak unijní právo zajištění takové e-mailové komunikace v rámci šetření pro podezření z protisoutěžního jednání nebrání, pokud se toto zajištění provádí na základě jasného zákonného rámce a omezuje se na míru nezbytnou. V tomto ohledu Soudní dvůr konstatoval, že v kontextu stíhání protisoutěžních jednání představují pracovní e-maily vyměňované mezi zaměstnanci dotčených podniků jeden z hlavních zdrojů, které mají orgány pro hospodářskou soutěž k dispozici za účelem odhalení protisoutěžního jednání, a tudíž se v zásadě nenabízí jiná stejně účinná alternativa, která by zároveň méně zasahovala do práv chráněných čl. 7 a 8 Listiny. Unijní právo navíc podle Soudního dvora nebrání zajištění provedenému pouze na základě souhlasu státního zástupce bez předchozího povolení soudem, pokud vnitrostátní právo poskytuje dostatečné záruky proti zneužití oprávnění zasahujícího i schvalujícího orgánu, zejména účinnou soudní kontrolou realizovanou ex post.

Ochrana osobních údajů

1. C-414/24 *Datenschutzbehörde* (rozsudek prvního senátu ze dne 18. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0414

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-414/24

Věc se týkala souběžného uplatnění stížnosti u dozorového úřadu podle čl. 77 odst. 1 GDPR a žaloby podle čl. 79 odst. 1 GDPR. Dotčený subjekt údajů podal proti provozovatelce internetové platformy žalobu, kterou se domáhal výmazu svých osobních údajů a ukončení jejich dalšího zpracování, a následně se se stejným požadavkem obrátil na rakouský dozorový úřad. Ten stížnost odmítl z důvodu, že soudní řízení o dříve podané žalobě se stejným předmětem dosud probíhalo. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 77 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 GDPR takovému postupu brání. GDPR podle Soudního dvora nestanoví přednost ani výlučnou příslušnost dozorového úřadu nebo soudu; členské státy mohou upravit vztah prostředků ochrany v čl. 77 odst. 1, resp. čl. 79 odst. 1 GDPR například přerušením řízení před dozorovým úřadem, nesmějí však ohrozit účinnou ochranu práv subjektu údajů.

2. C-484/24 NTH *Haustechnik* (rozsudek pátého senátu ze dne 18. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0484

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-484/24

V původním sporu uplatňovala společnost NTH Haustechnik jakožto zaměstnavatel vůči své bývalé zaměstnankyni EM nárok na náhradu škody za údajně neoprávněné prodeje podnikového zboží přes platformu eBay. Sporným je získání přístupových údajů bývalé zaměstnankyně EM k jejímu soukromému účtu na této platformě. Vyvstaly zejména otázky, zda a za jakých podmínek může vnitrostátní soud použít jako důkaz osobní údaje získané některým z účastníků řízení v rozporu s GDPR a zda německá právní úprava splňuje požadavek určitosti právního základu. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 6 odst. 1 písm. c) a odst. 3 GDPR ve spojení s čl. 8 odst. 2 a čl. 52 Listiny nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví pouze povinnost účastníků uvést pravdivě všechny skutečnosti, pokud existuje jasná, přesná a předvídatelná judikatura vymezující okolnosti a podmínky jejich použití, včetně osobních údajů v nich obsažených, odpovídající cíli veřejného zájmu, a tato judikatura je tomuto cíli přiměřená. Soudní dvůr dále shledal, že čl. 17 odst. 3 písm. e) GDPR nestanoví samostatnou alternativní podmínku zákonnosti zpracování, neboť výčet podmínek v čl. 6 odst. 1 GDPR je taxativní, a že zásada minimalizace údajů nevyžaduje, aby soud u každého zpracování údajů prováděl zvláštní posouzení proporcionality nad rámec ověření splnění podmínek čl. 5 odst. 1 písm. c) GDPR. Ve vztahu k jádru sporu Soudní dvůr rozhodl, že čl. 7 a 8 Listiny ani relevantní ustanovení GDPR nebrání tomu, aby vnitrostátní soud použil důkazy obsahující osobní údaje získané účastníkem řízení v rozporu s právem na ochranu soukromí a osobních údajů, a to i tehdy, nemá-li tento účastník na zpracování legitimní zájem převažující nad pouhým zájmem na prokázání tvrzených skutečností. Vnitrostátní soud nicméně podle Soudního dvora musí před zpřístupněním údajů účastníkům nebo třetím osobám ověřit, zda jsou omezeny na to, co je nezbytné, a případně přijmout opatření k minimalizaci zásahu. Případné nesplnění informačních povinností podle čl. 13 GDPR rovněž nebrání použití údajů soudem. Dále Soudní dvůr došel k závěru, že vnitrostátní soud musí zajistit dodržování GDPR, pokud zpracovává údaje třetích osob, unijní právo podle něj nicméně nevyžaduje, aby se účastník řízení mohl dovolávat protiprávnosti zpracování, k němuž došlo vůči třetím osobám.

Poskytování informací

1. C-575/24 *Vodovody a kanalizace Přerov* (rozsudek pátého senátu ze dne 18. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0575

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-575/24

Žalobkyně obdržela žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., přičemž informace neposkytla s tím, že není povinným subjektem podle tohoto zákona. Žadatel podal stížnost u ÚOOÚ, který stížnosti vyhověl a žalobkyni přikázal, aby žádost dle zákona řádně vyřídila. Vyvstala otázka, zda je žalobkyně veřejným podnikem ve smyslu § 2a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., resp. čl. 2 bodu 3 směrnice 2019/1024 o otevřených datech a opakovaném použití informací veřejného sektoru. Žalobkyně je akciovou společností, v níž téměř všechny podíly drží subjekty veřejného sektoru (města a obce), avšak žádný z těchto subjektů nedrží většinový podíl. Vznikla pochybnost, zda dominantní vliv na základě vlastnických práv k žalobkyni může ve smyslu čl. 2 bodu 3 směrnice 2019/1024 vykonávat i více subjektů veřejného sektoru dohromady, anebo zda pro výkon dominantního vlivu musí nezbytně jeden subjekt veřejného sektoru držet většinový podíl. Soudní dvůr rozhodl, že veřejným podnikem ve smyslu čl. 2 bodu 3 směrnice 2019/1024 je též podnik, ve kterém více subjektů veřejného sektoru může dohromady vykonávat dominantní vliv. K tomu, aby bylo možné takový vliv předpokládat, zároveň není třeba zkoumat, zda tyto subjekty veřejného sektoru ve vztahu ke kontrolovanému veřejnému podniku skutečně jednají ve shodě a mají společné zájmy.

Principiální otázky (základní práva, povaha unijního práva)

1. C-767/23 *Remling* (rozsudek velkého senátu ze dne 24. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0767

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-767/23

Marocký státní příslušník, jehož manželka a děti mají bydliště v Nizozemsku a jsou nizozemskými státními příslušníky, podal k nizozemským orgánům žádost o povolení k pobytu, které nebylo vyhověno. Následně byla zamítnuta i jeho žaloba s poukazem na judikaturu Soudního dvora. Ve svém odvolání tento státní příslušník třetí země mimo jiné zpochybnil, jakým způsobem byla vyložena judikatura Soudního dvora, poukázal na rozdíly ve vnitrostátní judikatuře v oblasti důkazního břemene týkající se odvozeného práva pobytu podle čl. 20 SFEU a navrhl položení předběžné otázky. Podle vnitrostátního práva má předkládající soud, jehož rozhodnutí již nelze napadnout opravnými prostředky, v případě rozhodování věcí cizinců možnost vydat rozsudek se zkráceným odůvodněním, jež neobsahuje ani důvody, pro které nevyhověl návrhu na podání předběžné otázky. Sporným se stalo, zda je takovéto zkrácené odůvodnění v rozporu s čl. 267 SFEU a se související judikaturou. Podle Soudního dvora čl. 267 SFEU ve spojení s čl. 47 Listiny brání vnitrostátní právní úpravě, podle které vnitrostátní soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, může o otázce týkající se výkladu nebo platnosti ustanovení unijního práva vznesené jedním z účastníků sporu, bez ohledu na to, zda se s touto otázkou pojí výslovný návrh na podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, rozhodnout s tím, že své rozhodnutí opatří stručným odůvodněním, ledaže tento soud uvede specifické a konkrétní důvody, proč se v dané věci uplatní některá ze tří výjimek z povinnosti tohoto soudu podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce uvedených v rozsudku 283/81 Cilfit.

2. C-843/24 *24.hu* (rozsudek pátého senátu ze dne 21. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0843

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-843/24

Původní spor se týkal toho, že se na internetovém zpravodajském portálu 24.hu objevila tisková zpráva, že „maďarský premiér údajně požádal nadnárodní společnost, aby umožnila jednomu z jeho příbuzných investovat do maďarské dceřiné společnosti“. Žalobce vyzval žalovanou, aby zveřejnila opravu této zprávy, ta opravu požadovanou žalobcem nezveřejnila a dne 10. dubna 2024 doplnila na konec tiskové zprávy aktualizaci o tom, že vládní informační středisko na dotaz stran problematického tvrzení nepodalo žádnou odpověď. Žalobce se ve své žalobě domáhá, aby byla žalované nařízena povinnost zveřejnit opravu, neboť měla uvést nepravdivé skutečnosti. Datum zveřejnění dotčené tiskové zprávy je 17. březen 2024, tedy v době, kdy byl použitelný čl. 11 Listiny, přičemž čl. 3 nařízení 2024/1083, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu a mění směrnice 2010/13 se stal použitelným až od 8. listopadu 2024. Vyvstává otázka, zda je použití čl. 3 nařízení 2024/1083 ve sporu v původním řízení v rozporu se zákazem zpětného uplatňování práva. Soudní dvůr došel k závěru, že čl. 3 nařízení 2024/1083 není na spor v původním řízení ratione temporis použitelný. Dále, použití čl. 11 Listiny na tento spor nemůže být založeno pouze na tom, že předkládající soud poukázal na hodnoty zakotvené v čl. 2 SEU. Posledně uvedený článek totiž nemůže zcela zbavit účinnosti omezení stanovená pro působnost jiných ustanovení unijního práva, zejména ustanovení Listiny, která jsou určena členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie, ve smyslu jejího čl. 51 odst. 1. Jelikož z předkládacího rozhodnutí nevyplývá jakákoliv souvislost s jinými ustanoveními unijního práva, je za těchto podmínek třeba mít za to, že čl. 11 Listiny není na spor v původním řízení použitelný.

3. C-748/23 *Gekus* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0748

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-748/23

V původním řízení byl veden spor mezi žalobkyní, irskou společností, a žalovaným, irským občanem, týkající se jednání činěných na území Polska. Rozsudek ve věci měl být vykonán v Irsku, avšak žalovaný podal u irského soudu návrh na odmítnutí uznání výkonu rozsudku z důvodu, že došlo k porušení jeho práva na přístup k soudu tím, že se projednání věci účastnil soudce delegovaný ministrem spravedlnosti. Žalobkyně podala návrh na provedení testu nestrannosti a nezávislosti soudce Nejvyššího soudu Polska. K projednání návrhu na provedení testu byla vylosována pětičlenná rozhodovací formace Nejvyššího soudu. Předkládající soud rozhodující samosoudcem, který je zároveň předsedou pětičlenného senátu, vyjádřil pochybnosti ohledně přípustnosti návrhu na provedení testu a o složení senátu, který by měl věcně projednat návrh na provedení testu. Soudní dvůr rozhodl, že okolnosti jmenování soudce mohou vést k porušení práva na nezávislý a nestranný soud zřízený zákonem, pokud jde o vadu takové povahy a závažnosti, že může u účastníků řízení vyvolat legitimní pochybnosti o nezávislosti nebo nestrannosti soudce, zejména ve vztahu k možnému vlivu zákonodárné nebo výkonné moci. Soudní dvůr dále rozhodl, že unijní právo brání tomu, aby o nezávislosti a nestrannosti soudce rozhodoval senát, jehož členové jsou ve stejné situaci jako soudce, jehož nezávislost je přezkoumávána. Takové složení by mohlo objektivně vyvolat pochybnosti o neutralitě a nestrannosti přezkumného senátu. Soudní dvůr také konstatoval, že pokud senát určený k posouzení nezávislosti soudce sám nesplňuje požadavky nezávislého a nestranného soudu zřízeného zákonem, musí vnitrostátní soud zajistit, aby se takový soudce na rozhodování nepodílel. Je-li to nezbytné, je vnitrostátní soud povinen nepoužít vnitrostátní pravidla, která určují složení senátu, pokud by jejich uplatnění vedlo k tomu, že věc bude projednávat soudce nesplňující požadavky nestrannosti.

4. C-96/24, C-103/24 a C-112/24 *Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego a další* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0096

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-96/24

Spojené věci se týkaly polského systému přezkumu nezávislosti a nestrannosti soudců Nejvyššího soudu, kteří byli jmenováni na návrh Národní rady soudnictví ve složení vytvořeném po kontroverzní reformě z roku 2017. Účastníci řízení, sami soudci, zpochybnili nezávislost a nestrannost soudce Nejvyššího soudu rozhodujícího v jejich věci a domáhali se provedení tzv. testu nezávislosti a nestrannosti, přičemž novelizace polského zákona o Nejvyšším soudu z roku 2022 omezila možnost zpochybňovat postavení soudce pouze na základě okolností jeho jmenování. Soudní dvůr potvrdil, že požadavek nezávislého, nestranného a zákonem předem zřízeného soudu se vztahuje nejen na soudce, jehož nezávislost je zpochybňována, ale také na senát, který má o takovém testu rozhodovat. Mechanismus přezkumu tedy musí sám splňovat unijní standardy soudní ochrany. Ve věcech C-96/24 a C-112/24 Soudní dvůr rozhodl, že samotné okolnosti jmenování soudce mohou vést k porušení práva na nezávislý a nestranný soud zřízený zákonem, pokud jde o nesrovnalost takové povahy a závažnosti, že vyvolává legitimní pochybnosti o nezávislosti nebo nestrannosti soudce. Ve všech třech věcech Soudní dvůr dovodil, že unijní právo brání tomu, aby o nezávislosti a nestrannosti soudce rozhodoval senát, v němž zasedá jeden nebo více soudců, kteří byli jmenováni za stejných problematických okolností jako soudce, jehož nezávislost je posuzována. Soudní dvůr zdůraznil, že pětičlenný senát Nejvyššího soudu provádějící test nezávislosti a nestrannosti musí sám splňovat požadavky nezávislosti, nestrannosti a předchozího zřízení zákonem. Přítomnost, byť jediného soudce, který tyto požadavky nesplňuje, může zbavit celý senát povahy nezávislého a nestranného soudu zřízeného zákonem. Pokud je senát určený k provedení testu vadně složen, musí příslušný soud zajistit, aby se soudce nesplňující požadované standardy na projednání věci nepodílel. Vnitrostátní soud musí zajistit

takové složení senátu, které odpovídá právu na účinnou soudní ochranu, a v případě potřeby je povinen neaplikovat odporující vnitrostátní pravidla.

5. C-424/24 a C-425/24 *FIGC a CONI* (rozsudek pátého senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0424

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-424/24

V původním řízení se dva bývalí funkcionáři fotbalového klubu Juventus domáhají zrušení zákazu výkonu jejich profesní činnosti v rámci italského fotbalové svazu, který byl následně FIFA rozšířen na celosvětovou úroveň, po dobu 24 měsíců. Tato disciplinární sankce jim byla udělena za finanční podvody v účetnictví zmíněného fotbalového klubu. Vyvstala otázka, zda italské právo, které udělování disciplinárních sankcí svěřuje fotbalové asociaci, není v rozporu s unijním právem, především s čl. 45 a 56 SFEU. Dále vyvstala otázka, zda je s unijním právem, především s čl. 6 a čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem SEU, slučitelná italská vnitrostátní úprava omezující pravomoci obecného soudu, jenž je povolán k přezkumu disciplinární sankce po vyčerpání všech procesních prostředků v rámci „vnitrostátního sportovního soudnictví“, pouze na pravomoc spočívající v přiznání náhrady škody. Soudní dvůr rozhodl, že uložené disciplinární sankce představují překážky pro výkon profesní činnosti těchto funkcionářů, a tedy i pro volný pohyb pracovníků nebo služeb. Takové překážky mohou být nicméně odůvodněné, pokud sledují legitimní cíl obecného zájmu a jsou v souladu se zásadou proporcionality. Soudní dvůr shledal, že v tomto případě představuje takový legitimní cíl zajištění regulérnosti fotbalových soutěží, která závisí mimo jiné na finanční rovnováze klubů. Tato rovnováha a potažmo i regulérnost soutěží by však mohly být narušeny nebo zmařeny, kdyby fotbaloví funkcionáři mohli beztrestně provádět finanční machinace. Co se týče proporcionality, Soudní dvůr přenechal na posouzení předkládajícího soudu, zda ustanovení takových sankcí odpovídá snaze dosáhnout soudržným a systematickým způsobem výše zmíněného cíle. Rovněž nechal na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda se stanovení těchto sankcí v každém jednotlivém případě řídí transparentními, objektivními a nediskriminačními kritérii. Na druhou otázku pak Soudní dvůr odpověděl, že unijní právo nebrání omezení pravomocí obecného soudu na pravomoc spočívající v přiznání náhrady škody za podmínky, že orgán „vnitrostátního sportovního soudnictví“ rozhodující v posledním stupni již sankci podrobil účinnému přezkumu a jestliže je tento orgán „soudem“ ve smyslu unijního práva, tedy byl zřízen zákonem, poskytuje nezbytné záruky nezávislosti a nestrannosti a stejně tak záruky týkající se dodržování práva na obhajobu a zásady kontradiktornosti.

6. C-523/24 *Sociedad Civil Catalana* (rozsudek velkého senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0523

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-523/24

Ve věci v původním řízení vyvstaly pochybnosti ohledně španělského zákona o amnestii vztahujícího se na jednání spojená s katalánským procesem nezávislosti, včetně nezákonného referenda z 1. října 2017. Soudní dvůr došel k závěru, že zánik odpovědnosti za údajnou újmu na veřejných prostředcích autonomního společenství Katalánsko nenarušuje finanční zájmy Unie. Samotné nepříznivé dopady na vnitrostátní rozpočet ani hypotetické snížení hrubého národního důchodu v důsledku případného odtržení části území členského státu totiž nepostačují k závěru o dotčení finančních zájmů Unie. Podle Soudního dvora sleduje zákon o amnestii legitimní cíl vnitrostátní povahy, spočívající ve zmírnění institucionálního a politického napětí a vytvoření prostoru pro usmíření. Jelikož amnestie spadá primárně do pravomoci členských států, je role Soudního dvora omezena na posouzení, zda vnitrostátní procesní pravidla nevyvolávají systémové nedostatky způsobilé narušit řádné fungování soudního systému v oblastech upravených unijním právem. Z pohledu povinnosti členských států zajistit účinnou soudní ochranu Soudní dvůr neshledal, že by unijní právo takovou procesní úpravu v rámci přesně vymezeného rozsahu amnestie vylučovalo. Soudní dvůr dále zdůraznil, že vnitrostátní soud musí mít možnost zachovat nebo nařídit předběžná opatření, je-li to nezbytné k zajištění plné účinnosti budoucího rozhodnutí Soudního dvora. Pokud by zákon o amnestii ukládal

vnitrostátnímu soudu automatické zrušení těchto opatření ještě před rozhodnutím Soudního dvora o předběžné otázce, představovalo by to nepřípustný zásah do efektivity mechanismu předběžných otázek.

Sociální politika (ochrana pracovníků)

1. C-418/24 *Obadal* (rozsudek velkého senátu ze dne 14. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0418

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-418/24

Spor se týkal španělské právní úpravy pracovního poměru na dobu určitou ve veřejné správě. Soudní dvůr rozhodl, že ustanovení 5 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, která je obsažena v příloze směrnice 1999/70, brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví jako opatření, jehož cílem je postihovat zneužití vznikající využitím po sobě jdoucích smluv na dobu určitou, přeměnu těchto smluv na „nestálý pracovní poměr na dobu neurčitou“, jelikož toto opatření v rozsahu, v němž vede k zachování pracovního poměru dočasné povahy, a tedy nejisté situace dotyčného zaměstnance, neumožňuje řádně postihovat toto zneužití ani odstraňovat následky porušení unijního práva. Dále rozhodl, že takovým opatřením není ani možnost vyplacení paušálních náhrad, podléhajících dvojí horní hranici, při skončení pracovního poměru zaměstnance, ani režim odpovědnosti orgánů veřejné správy, pokud tento režim na jedné straně neumožňuje vzhledem ke své nejednoznačné, abstraktní a nepředvídatelné povaze řádně postihovat takové využití a na druhé straně není doprovázen dalšími účinnými, odrazujícími a přiměřenými opatřeními, která umožňují odstraňovat následky porušení unijního práva. Takovým opatřením není ani uspořádání výběrových řízení, která sice zohledňují předchozí zkušenosti dotyčného zaměstnance a dobu služby, kterou tento zaměstnanec věnoval plnění svých úkolů, ale neomezují toto zohlednění na uchazeče, kteří byli oběťmi takového zneužití.

2. C-522/24 *Ministero della difesa* (rozsudek pátého senátu ze dne 18. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0522

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-522/24

V původním sporu podal armádní důstojník žalobu proti rozhodnutí, kterým byl zproštěn výkonu služby z důvodu odmítnutí podrobit se povinnému očkování proti viru SARS-CoV-2, které bylo nařízeno vojákům z povolání. V žalobě zpochybňoval zmíněné rozhodnutí s tím, že u něj došlo jak k přímé, tak k nepřímé diskriminaci, neboť povinné očkování nebylo nařízeno civilním zaměstnancům, přestože vykonávají podobné úkoly jako vojáci z povolání, respektive tvrdil, že byl diskriminován na základě svého přesvědčení nenechat se očkovat. Vyvstala otázka, zda čl. 2 odst. 2 písm. a) a b) směrnice 2000/78, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání, brání vnitrostátní úpravě ukládající vojákům z povolání povinné očkování, tedy zda taková úprava zavádí přímou a nepřímou diskriminaci. Sporné je též, zda zproštění výkonu služby porušuje čl. 1 a 24 Listiny tím, že brání žalobci v tom, aby zákonným způsobem zajistil obživu rodiny a ochranu a péči nezbytnou pro blaho nezletilých dcer. Soudní dvůr rozhodl, že rozdílné zacházení na základě profesní kategorie nespadá do působnosti směrnice 2000/78 a že nevole očkovat se, která vyplývá z nedůvěry v účinnost očkování, nepředstavuje víru nebo přesvědčení, ale názory na ochranu veřejného zdraví, jejichž ochrana není touto směrnicí upravena. Čl. 1 a 24 Listiny nejsou na spor v původním řízení použitelné, neboť vnitrostátní právní úpravu nelze považovat za uplatňování unijního práva a působnost Listiny se na ni tedy nevztahuje.

Sociální zabezpečení

1. C-357/24 *Freistaat Bayern* (rozsudek devátého senátu ze dne 26. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0357

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-357/24

Ve sporu se zaměstnavatel poškozeného při dopravní nehodě v jiném členském státě domáhá na původci dopravní nehody náhrad vyplacených svému zaměstnanci v důsledku jeho pracovní neschopnosti. Soudní dvůr shledal, že dotčené náhrady vyplácené při pracovní neschopnosti spadají pod pojem „dávky v nemoci" uvedený v čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, a proto zaměstnavatel, který takové dávky vyplácel, musí být považován za „příslušnou instituci" ve smyslu čl. 1 písm. q) bodu iv) nařízení č. 883/2004. Dále uvedl, že existence subrogačního nároku, kterým disponuje instituce odpovědná za poskytování dávek, jakož i povaha a rozsah pohledávek, které na ni přešly, jsou určeny právem členského státu, jemuž je tato instituce podřízena. Oproti tomu odpovědnost třetí osoby nadále podléhá hmotněprávním pravidlům členského státu, na jehož území došlo ke škodní události. Rozhodl proto, že dle čl. 85 odst. 1 nařízení č. 883/2004 je zaměstnavatel jako instituce povinná k výplatě dávek oprávněn požadovat náhradu dávek v nemoci vyplacených zaměstnanci v důsledku škodní události, k níž došlo na území jiného členského státu, po třetí osobě odpovědné za škodu nebo jejím pojistiteli pouze tehdy, existuje-li v členském státě, v němž škoda vznikla, právní základ umožňující domoci se proplacení těchto nebo svým předmětem a účelem obdobných dávek, přičemž takový právní základ ve věci v původním řízení neshledal.

2. C-642/24 *Komise v. Německo* (rozsudek šestého senátu ze dne 16. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0642

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-642/24

Spor se týkal bavorské právní úpravy rodinných dávek, dle které byla výše dávek snížena v závislosti na životních nákladech v členském státě bydliště dětí, pokud bydlely v určitých jiných členských státech než v Německu. Soudní dvůr nejprve připomněl, že čl. 67 nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení vyžaduje striktní rovnocennost mezi částkami rodinných dávek vyplácenými členským státem pracovníkům, jejichž rodinní příslušníci bydlí v tomto členském státě, a částkami vyplácenými pracovníkům, jejichž rodinní příslušníci bydlí v jiném členském státě. Dále uvedl, že sporný mechanismus úpravy výše dávek nezohledňuje rozdíly v životních nákladech, které mohou existovat mezi jednotlivými regiony bydliště dětí na německém území, a dodal, že se nezdá, že by se výše bavorského rodinného příspěvku měnila v závislosti na výši výdajů skutečně vynaložených na výživu dětí. V návaznosti na to shledal, že rozdíly v kupní síle mezi členskými státy neodůvodňují, aby členský stát mohl dotčeným pracovníkům poskytovat dávky v částce odlišné od částky přiznané osobám, jejichž děti mají bydliště na území Německa, a bavorská právní úprava proto představuje porušení čl. 4, 7 a 67 nařízení č. 883/2004 a čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 o volném pohybu pracovníků v Unii.

3. C-116/25 *NOI - Blagoevgrad* (rozsudek šestého senátu ze dne 23. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0116

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-116/25

Spor se týkal výpočtu dávek v nezaměstnanosti zcela nezaměstnané osoby, která během svého posledního zaměstnání měla bydliště v jiném členském státě, než byl členský stát výkonu zaměstnání. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 62 odst. 3 nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení ve spojení s čl. 65 odst. 2 první a druhou větou a odst. 5 písm. a) tohoto nařízení nebrání právní úpravě členského státu bydliště, podle které výše dávek v nezaměstnanosti náležejících osobě, která získala část nebo celé referenční období stanovené právními předpisy tohoto členského státu pro účely výpočtu výše dávek v

nezaměstnanosti získaných podle právních předpisů jiného členského státu, není určena „výlučně“ s přihlédnutím k výdělku, který tato osoba obdržela za svou poslední pracovní činnost vykonávanou podle právních předpisů tohoto jiného členského státu. Dále shledal, že čl. 62 nařízení č. 883/2004 nebrání právní úpravě členského státu, která pro účely výpočtu výše dávek v nezaměstnanosti stanoví různá pravidla podle toho, zda nezaměstnané osoby získaly celé referenční období podle právních předpisů tohoto státu, nebo zcela nebo z části v jiném členském státě, neboť sporné pravidlo zajišťuje, aby bylo přihlíženo k výdělku obdrženému za poslední pracovní činnost vykonávanou podle právních předpisů jiného členského a respektuje cíl vyplývající z bodů 1 a 45 odůvodnění nařízení č. 883/2004, kterým je zaručit účinný výkon práva na volný pohyb osob.

4. C-717/24 *Sociálna poisťovňa* (rozsudek prvního senátu ze dne 21. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0717

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-717/24

Spor se týkal nároku na důchod navrhovatele, slovenského státního příslušníka, který část dob pojištění získal při práci horníka v hlubinném dole na území dnešní České republiky. Podle českých právních předpisů však tato činnost po určitou dobu nebyla zařazena do zvláštní kategorie zaměstnání zakládající výhodnější podmínky pro vznik a výpočet důchodových nároků. Oproti tomu dle slovenských právních předpisů se na pracovníky, pokud vykonávali alespoň 15 let zaměstnání se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinném dole, vztahoval nižší věk odchodu do důchodu. Vyvstala otázka ohledně posouzení zaměstnání, které navrhovatel vykonával v ČR v období od 1. ledna 1993 do 31. srpna 1995. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 51 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení musí být vykládán v tom smyslu, že zvláštní mechanismus sčítání dob, který je v něm upraven, se použije jak v případě, kdy členský stát příslušný k přiznání starobního důchodu zavedl zvláštní systém sociálního zabezpečení, který je formálně oddělen od obecného systému a je určen pro určitá povolání nebo činnosti, tak v případě, kdy tento členský stát takový zvláštní systém nezavedl, ale vyhrazuje v rámci přiznávání důchodu určité výhody určité skupině osob, která získala doby pojištění výkonem povolání nebo zvláštní činnosti. Doby, které navrhovatel získal dle českých právních předpisů a které byly získány v rámci činnosti zakládající specifická práva v oblasti starobních důchodů dle slovenských právních předpisů, je tudíž dle slovenských právních předpisů nutné zohlednit.

Unijní rozpočet

1. C-186/25 *Institut po ribni resursi Varna* (rozsudek sedmého senátu ze dne 9. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0186

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-186/25

Jádrem sporu v původním řízení je posouzení zákonnosti rozhodnutí vnitrostátního orgánu týkajícího se projektu financovaného z operačního programu v rámci evropského nástroje sousedství, kterým byla vnitrostátnímu subjektu uložena finanční oprava za nesrovnalosti při zadávání veřejné zakázky. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 52 nařízení č. 897/2014, kterým se stanoví zvláštní ustanovení pro provádění programů přeshraniční spolupráce financovaných podle nařízení č. 232/2014, kterým se zřizuje evropský nástroj sousedství, nebrání tomu, aby vnitrostátní právní úprava provádějící směrnici 2014/24 o zadávání veřejných zakázek stanovila, že orgán pověřený kontrolou projektu může požadovat od příjemce předložení důkazu o odborné způsobilosti a zkušenostech. Dále shledal, že za nesrovnalosti ve smyslu čl. 2 písm. m) nařízení č. 897/2014 lze považovat jednak opožděné poskytnutí služby ve vztahu k datu stanovenému ve smlouvě a jednak neuplatnění ujednání o smluvní pokutě příjemcem v reakci na opožděné plnění. Soudní dvůr dále rozhodl, že zásada řádné správy brání tomu, aby orgán pověřený kontrolou projektu rozhodl o uložení finanční opravy z důvodu nesrovnalostí, aniž byly předloženy konkrétní skutečnosti dokládající porušení, a aniž byly uvedeny přesné důvody odůvodňující uplatnění konkrétní paušální finanční opravy. Závěrem dodal, že dle čl. 31 odst. 3 a čl. 74 nařízení č. 897/2014 je na členských státech, aby ve svých vnitrostátních předpisech stanovily pravidla týkající se výše finančních oprav, která zohledňují povahu a závažnost nesrovnalostí a finanční ztrátu.

2. T-661/24 *Česká republika v. Komise* (rozsudek třetího senátu ze dne 15. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024TJ0661

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=T-661/24

Česká republika se žalobou domáhala náhrady škody, která jí vznikla v důsledku toho, že jí Evropská komise nezaplatila úroky, které měly být zaplaceny v návaznosti na rozsudek T-509/18 Česká republika v. Komise, jímž bylo zrušeno prováděcí rozhodnutí Komise, kterým byla České republice uložena finanční oprava. Tribunál zamítl žalobu, protože dle jeho názoru nebyla splněna jedna z podmínek pro vznik odpovědnosti Unie za škodu. Nelze totiž hovořit o existenci dostatečně závažného porušení právní normy přiznávající práva České republice, jestliže Komise vůbec neměla povinnost vrátit České republice dotčenou částku. Tribunál tento závěr odůvodňuje tím, že jde o řízení rozpočtu Unie, na kterém se podílí i Česká republika podobně jako ostatní členské státy. Nelze se tedy dovolávat závěrů Soudního dvora ve věci C-221/22 P Komise v. Deutsche Telekom, která se týkala práv adresátů veřejné správy, kterým však Česká republika s ohledem na delegaci pravomocí v oblasti rozpočtu EU není. Navíc dle Tribunálu nemusela Česká republika vynaložit vlastní zdroje ke kompenzaci ztráty dotčené částky finanční opravy, protože po celou dobu trvání příslušného programu podpory měla k dispozici předběžné financování poskytované z rozpočtu Unie, resp. též průběžné platby.

Veřejné zakázky

1. C-568/24 *Sof Medica* (rozsudek sedmého senátu ze dne 16. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0568

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-568/24

Nemocnice vyhlásila veřejnou zakázku na dodání dvou chirurgických robotů. Spornou se stala otázka technických požadavků zadavatele na poptávané řešení, které měla žalobkyně za diskriminační, neproporcionální a ve výsledku upřednostňující výhradně řešení konkrétního konkurenčního výrobce. V řízení vyvstaly otázky týkající se prostoru pro uvážení, který náleží veřejnému zadavateli při stanovení technických specifikací a kritérií pro zadávání zakázky, jakož i otázka, jak detailně je zadavatel s ohledem na zásadu transparentnosti povinen v zadávacích podmínkách odůvodnit objektivní potřebu omezit požadované vlastnosti poptávaného řešení. Soudní dvůr v tomto ohledu konstatoval, že směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek veřejným zadavatelům ukládá, aby v zadávací dokumentaci uvedli jasně, přesně a jednoznačně požadavky na technické specifikace poptávaného řešení tak, aby mohli všichni přiměřeně informovaní uchazeči postupující s řádnou péčí pochopit jejich rozsah a zároveň aby veřejný zadavatel mohl skutečně ověřit splnění takových požadavků v nabídkách uchazečů. Neznamená to ale, že by veřejní zadavatelé měli povinnost v zadávací dokumentaci poskytnout rovněž objektivní odůvodnění, které vysvětluje obsah stanovených technických specifikací. Soudní dvůr dále uvedl, že požadavek na určitý konstrukční typ chirurgického robota nemusí být ve smyslu čl. 42 odst. 4 směrnice 2014/24 nezbytně doprovázen dovětkem „nebo rovnocenný“, pokud takový požadavek nevyhnutelně vyplývá z předmětu dotčené veřejné zakázky.

2. C-820/24 *Strominator Elektro* (rozsudek pátého senátu ze dne 4. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0820

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-820/24

Zadavatelka vlastní školní kampus skládající se mimo jiné z budovy I., budovy II. a spojovacího prostoru mezi těmito dvěma budovami. Nejprve zadala v otevřeném řízení dodavateli zakázku na provedení elektroinstalačních prací v budově II. Po uzavření smlouvy na zakázku bylo zjištěno, že vlivem požáru v budově I., k němuž došlo krátce před uzavřením smlouvy, nebude potřeba provést část plánovaných prací v budově II. a spojovacím prostoru. Tato část zakázky byla tedy zrušena a dodavatel řádně a včas provedl zbylou část zakázky. Vzhledem k tomu, že objem původní zakázky se vlivem následků požáru podstatně snížil, zadala po předchozí dohodě zadavatelka dodavateli napřímo zakázku na renovaci osvětlení v budově I. jako náhradu za zrušenou část zakázky. Spornou se stala otázka, zda toto přímé zadání zakázky na osvětlení v budově I. mohlo být považováno za přípustnou změnu první (objemově zredukované) zakázky na elektroinstalační práce v budově II, pokud za tuto zakázku zadavatel dodavateli ještě neuhradil fakturu, resp. otázka, do jakého časového okamžiku je v zásadě možné považovat změnu smlouvy na veřejnou zakázku za změnu „za jejího trvání“ ve smyslu čl. 72 odst. 5 směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek. Podle Soudního dvora může dojít ke změně smlouvy „za jejího trvání“ pouze do té doby, než vybraný uchazeč dokončí sjednaná plnění v plném rozsahu, bez ohledu na to, zda zadavateli ještě zbývá provést platbu za tato plnění. Pokud zadavatel tato plnění od vybraného uchazeče definitivně převzal a uchazeč za ně vystavil konečnou fakturu, pak je v praxi v zásadě vyloučeno, aby se zadavatel nacházel v situaci, jež by mohla odůvodňovat změnu zakázky za jejího trvání. Výklad čl. 72 odst. 5 směrnice 2014/24 závisející na momentu úhrady sjednaného plnění zadavatelem by zadavateli v zásadě umožnil dle jeho uvážení nepřiměřeně prodloužit dobu, po kterou by bylo možné uplatnit dotčené ustanovení, které přitom musí být ze své povahy vykládáno a uplatňováno restriktivně.

3. C-856/24 *Sad Trasporto Locale II* (rozsudek osmého senátu ze dne 9. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0856

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-856/24

Autonomní provincie Bolzano rozhodla o zadání služeb místní hromadné autobusové dopravy částečně formou in-house ve prospěch tzv. vnitřního provozovatele a částečně prostřednictvím veřejné soutěže. Toto rozhodnutí napadla společnost SAD Trasporto Locale s tím, že přímé zadání bylo nezákonné, protože nebylo dostatečně odůvodněno selháním trhu, jak požaduje italská úprava veřejných zakázek. V rámci sporu vyvstala otázka, zda je přímé zadání veřejných služeb v dopravě vnitřnímu provozovateli podle čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1370/2007 o veřejných službách v přepravě cestujících podmíněno přenosem provozního rizika na tohoto vnitřního provozovatele, a dále zda členské státy mohou zadání vnitřnímu provozovateli omezit dodatečnými podmínkami, např. pouze na případy selhání trhu. Podle Soudního dvora z čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1370/2007 vyplývá, že smlouvy o veřejných službách v přepravě cestujících autobusem nebo tramvají, které mají podobu koncesí na služby, se zadávají v souladu s pravidly stanovenými tímto nařízením, zejména jeho čl. 5 odst. 2, který umožňuje přímo uzavřít smlouvy o veřejných službách s vnitřním provozovatelem. Pojmovým znakem koncese na služby je přitom v souladu se směrnicí 2014/23 o koncesích přenesení provozního rizika na koncesionáře. Toto přenesení rizika přitom není nezbytně vyloučeno jen tím, že nad vnitřním provozovatelem vykonává zadavatel kontrolu podobnou té, kterou vykonává nad vlastními útvary. Navzdory této kontrole zůstává vnitřní provozovatel právně samostatným subjektem. I mezi takto propojenými subjekty může dojít k faktickému přenesení provozního rizika, pokud provozovatel nemá jistotu návratnosti vynaložených investic nebo nákladů vzniklých při provozování služeb. Aby tedy mohl zadavatel rozhodnout o přímém uzavření smlouvy o veřejných službách v autobusové přepravě cestujících s vnitřním provozovatelem ve smyslu čl. 5 odst. 2 nařízení č. 1370/2007, musí s sebou takové uzavření smlouvy nést přenesení provozního rizika na tohoto provozovatele. Soudní dvůr rovněž konstatoval, že čl. 5 odst. 1 a 2 nařízení č. 1370/2007 nebrání tomu, aby vnitrostátní úprava přímé uzavírání smluv s vnitřním provozovatelem omezila, např. jako v projednávané věci požadavkem prokázat existenci selhání trhu, jakož i přínosy, které pro územně správní celek z přímého zadání vyplývají.

4. C-888/24 *Adão da Fonseca-Engenheiros Consultores* (rozsudek třetího senátu ze dne 9. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0888

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-888/24

V projednávané věci byla vyhlášena soutěž o návrh na vypracování projektu výstavby mostu přes řeku Douro a přístupů mezi městy Porto a Vila Nova de Gaia. První tři úspěšní uchazeči v soutěži byli následně vyzváni k podání nabídky za účelem přímého zadání smlouvy na vypracování projektu výstavby. Projekty v soutěži o návrh hodnotila porota, která vypracovala závěrečnou zprávu o projektech a předala ji správní radě, přičemž závěry v této zprávě byly pro správní radu rozhodující o výběru vítězného uchazeče závazné. Navrhovatelka jako neúspěšná uchazečka o projekt napadla jak zprávu poroty, tak následně samotné zadání zakázky na vypracování projektu vítěznému uchazeči. Spornou se stala otázka, zda v případě soutěže o návrh musí mít účastníci soutěže možnost požadovat projednání svých návrhů s porotou této soutěže před tím, než tato porota stanoví konečné pořadí jimi předložených projektů, resp. zda je takový požadavek vůbec kompatibilní se zásadou anonymity rozhodování poroty ve smyslu čl. 82 směrnice 2014/24 o zadávání veřejných zakázek. Soudní dvůr konstatoval, že žádné ustanovení směrnice 2014/24 věnované soutěži o návrh nezaručuje zájemci v této soutěži, aby byl vyslechnut porotou této soutěže před tím, než porota stanoví pořadí. Soutěž o návrh má umožnit porotě, aby porovnala projekty každého účastníka anonymně, objektivně a transparentně, výlučně na základě kritérií uvedených v oznámení o soutěži o návrh. Účastníci mají při vypracovávání svých návrhů postupovat s řádnou péčí, přičemž veřejný zadavatel nemá povinnost kontaktovat je za účelem rozptýlení nejasnosti. Zásady rovného zacházení a transparentnosti v zadávacích

řízeních ostatně obecně vyžadují, aby po podání nabídek nedocházelo k vyjednávání mezi dotčeným veřejným zadavatelem a uchazečem. Účastníku soutěže tedy v zásadě nelze povolit, aby po předložení svého návrhu požadoval své vyslechnutí porotou před tím, než porota stanoví pořadí projektů.

Volný pohyb osob (azyl, navrácení, třetizemci, víza)

1. C-458/24 *Daraa* (rozsudek druhého senátu ze dne 5. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0458

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-458/24

Syrský státní příslušník měl být přemístěn z Německa do Itálie na základě nařízení Dublin III. Italské orgány nicméně dočasně pozastavily zpětné přijímání státních příslušníků třetích zemí podle tohoto nařízení. Sporným se v podstatě stalo, jak je potřeba v takovém případě postupovat. Soudní dvůr rozhodl, že členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, není povinen pokračovat v posuzování kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III, ani se sám nestává příslušným členským státem, pokud členský stát, který byl na základě těchto kritérií primárně určen jako příslušný, jednostranně pozastavil přebírání osob, na které se vztahuje rozhodnutí o přemístění na základě uvedeného nařízení, a jejich přijímání zpět. Předpokladem však je, že v tomto členském státě nedochází k systémovým nedostatkům, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny. Pokud přemístění těchto osob nemůže být provedeno ve lhůtě pro přemístění podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, přenáší se příslušnost k posouzení žádostí o mezinárodní ochranu ex lege na dožadující členský stát, a to i v případě, že k přemístění nedojde v důsledku pozastavení přebírání uvedených osob a jejich přijímání zpět, o němž rozhodl jednostranně členský stát, který byl primárně určen jako příslušný na základě kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení. Čl. 33 odst. 1 procedurální směrnice 2013/32 přitom neumožňuje odmítnout žádost o mezinárodní ochranu jako nepřípustnou z důvodu, že příslušný členský stát není ochoten převzít žadatele nebo jej přijmout zpět.

2. C-489/24 *Safita* (rozsudek desátého senátu ze dne 5. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0489

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-489/24

Nizozemsko zaznamenalo od druhé poloviny roku 2021 vysoký nárůst žádostí o mezinárodní ochranu, pročež opakovaně prodloužilo zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Žadatel o mezinárodní ochranu podal žalobu z důvodu, že o jeho žádosti nebylo rozhodnuto ve standardní lhůtě. Podle Soudního dvora může členský stát několikrát po sobě rozhodnout o prodloužení lhůty použitelné na řízení o posouzení žádostí o mezinárodní ochranu. Předpokladem je, že je tento členský stát schopen prokázat, že navzdory úsilí, které vynaložil na řešení současného přílivu žádostí o mezinárodní ochranu, neměl dostatek času na to, aby splnil svou povinnost poskytnout rozhodujícímu orgánu přiměřené a dostatečné prostředky k přiměřenému a úplnému vyřízení těchto žádostí. Celková délka po sobě následujících prodloužení nesmí přesáhnout dobu, která je pro něj nezbytná ke splnění dotčené povinnosti, ani maximální lhůtu 21 měsíců od podání konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu.

3. C-202/25 *Tadmur* (rozsudek osmého senátu ze dne 26. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0202

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-202/25

Státní příslušník třetí země, kterému byla dříve udělena doplňková ochrana, byl odsouzen k trestu odnětí svobody za pokus o zabití a další trestné činy. Příslušný orgán dospěl k závěru, že dotyčný představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a bezpečnost a odňal mu status doplňkové ochrany. Protože dotyčnému hrozí v případě návratu do země původu skutečné nebezpečí újmy, nebylo vydáno rozhodnutí o navrácení. Příslušný orgán mu nicméně uložil povinnost opustit území podle vnitrostátního zákona o cizincích a očekává od něj, že se bude snažit této povinnosti dostát a Nizozemsko opustí. Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo brání přijetí rozhodnutí o navrácení vůči státnímu příslušníkovi třetí země, jemuž byl odňat status doplňkové ochrany, pokud je prokázáno, že vyhoštění tohoto státního příslušníka třetí země do cílové

země je na základě zásady nenavracení vyloučeno. Soudní dvůr připomněl, že v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, vyloučení přijetí rozhodnutí o navrácení, které určuje zemi původu dotyčné osoby jako cílovou zemi nebo neurčuje žádnou cílovou zemi, nijak nebrání možnosti příslušného orgánu přijmout rozhodnutí o navrácení určující cílovou zemi spadající pod druhou nebo třetí odrážku čl. 3 bodu 3 návratové směrnice 2008/115, a v případě potřeby následně vyhostit dotyčného státního příslušníka třetí země, a zajistit tak odchod dotyčného státního příslušníka třetí země z území dotčeného členského státu při plném dodržení požadavků vyplývajících z čl. 5 této směrnice a Listiny.

4. C-819/25 *PPU Gonrieh* (rozsudek pátého senátu ze dne 26. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0819

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-819/25

Žalobci v původním řízení jsou manželé a jejich nezletilé děti pocházející z Pásma Gazy. Jeden z manželů se nachází v Belgii, kde má právo pobytu za účelem postdoktorandského studia na belgické univerzitě. Ostatním členům rodiny, kteří se nachází v Pásmu Gazy, udělily belgické orgány na dálku víza za účelem sloučení rodiny. Tato víza si ale nemohou vyzvednout na belgickém zastupitelském úřadě, protože v současnosti není možné běžným způsobem opustit Pásmo Gazy. Sporným se stalo, jaké povinnosti má členský stát vůči osobám, kterým udělil vízum na dálku a od kterých požaduje, aby si tato víza osobně převzali. Sporným se stal především výklad čl. 13 směrnice 2003/86 o právu na sloučení rodiny, který mimo jiné uvádí, že v případě vyhovění žádosti o sloučení rodiny „usnadní“ dotyčný členský stát získání požadovaných víz. Podle Soudního dvora není členský stát povinen v případě státního příslušníka třetí země, kterému bylo uděleno vízum za účelem sloučení rodiny s výhradou ověření jeho totožnosti a pravosti dokladů přiložených k jeho žádosti o vízum podané na dálku, s tím, že toto ověření vyžaduje osobní přítomnost na diplomatickém nebo konzulárním zastoupení tohoto členského státu, zorganizovat a zajistit přesun této osoby do tohoto místa nebo kontaktovat jednu nebo více třetích zemí za účelem usnadnění tohoto přesunu v situaci, kdy tato osoba nemá možnost se do tohoto místa dostavit. Žádosti o evakuaci či o kontaktování třetích zemí podle Soudního dvora nespadají vůbec do působnosti směrnice 2003/86.

5. C-446/24 *Freie Hansestadt Bremen* (rozsudek pátého senátu ze dne 23. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0446

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-446/24

Ruský státní příslušník žil na základě povolení k pobytu v Brémách, dokud nebyl vyhoštěn z důvodu, že podle poznatků bezpečnostních orgánů hrozilo nebezpečí, že v Německu spáchá teroristický útok. V současnosti sice žije žalobce v Rusku, nicméně před německými soudy stále probíhá řízení o opravných prostředcích. Německý cizinecký úřad tvrdí, že v případě popsaných důvodů vyhoštění nejsou účinky vyhoštění omezeny na dobu určitou. Sporným se tak v podstatě stalo, zda může vnitrostátní právní úprava stanovit, že se zákaz vstupu a pobytu v některých předem stanovených případech ukládá zpravidla na dobu neurčitou. Soudní dvůr rozhodl, že návratová směrnice 2008/115 nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které je vůči neoprávněně pobývajícímu státnímu příslušníkovi třetí země, vůči němuž bylo vydáno rozhodnutí o navrácení, v zásadě nutné vydat zákaz vstupu na území členských států na neomezenou dobu, pokud se rozhodnutí o navrácení zakládá na existenci teroristické hrozby. Předpokladem je, že příslušný vnitrostátní orgán může řádně uvážit všechny významné okolnosti jednotlivého případu, aby odůvodnil zjištění existence takové hrozby a použitelnost této právní úpravy v daném konkrétním případě.

6. C-50/24 až C-56/24 *Danané* (rozsudek pátého senátu ze dne 16. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0050

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-50/24

Soudní dvůr upřesnil rozsah řízení na hranicích ve smyslu čl. 43 směrnice 2013/32 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a důsledky vyplývající z uplynutí čtyřtýdenní lhůty, ve které musí být takové řízení skončeno. Jednalo se mimo jiné o to, zda může být žadatel o azyl zajištěn pro účely řízení na hranicích v zařízení, které se zeměpisně nenachází „na hranicích nebo v tranzitním prostoru“, a zda může zajištění žadatele pokračovat podle směrnice 2013/33 v zařízení, které je ze zeměpisného hlediska tímtéž zařízením, i po uplynutí uvedené čtyřtýdenní lhůty. Soudní dvůr konstatoval, že řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podané na hranicích nebo v tranzitním prostoru žadatelem, který je během tohoto řízení zajištěn v místě na území, které se geograficky nenachází na hranicích, ale podle vnitrostátní právní úpravy se za místo na hranicích považuje, spadá do působnosti čl. 43 směrnice 2013/32. Posouzení žádosti o mezinárodní ochranu po uplynutí čtyřtýdenní lhůty již nespadá do působnosti čl. 43, nýbrž do působnosti ostatních ustanovení dotčené směrnice. Směrnice 2013/32 nebrání tomu, aby totéž místo zajištění bylo v rámci řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nejprve považováno za „místo na hranicích“ a následně, jakmile bylo žadateli povoleno vstoupit na území státu z důvodu uplynutí čtyřtýdenní lhůty, za „místo na území státu“. Žadatel musí být informován o změně svého právního postavení, a sice že je oprávněn vstoupit na území.

7. C-747/22 *INPS* (rozsudek velkého senátu ze dne 7. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62022CJ0747

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-747/22

Státní příslušník třetí země získal status doplňkové ochrany v Itálii, kde nepřetržitě pobývá od roku 2013. Poté, co prohlásil, že splňuje podmínku deseti let pobytu, mu byl přiznán zaručený minimální „občanský příjem“ podle italského práva. Následně ale italské orgány dospěly k závěru, že podmínka desetiletého pobytu nebyla splněna a požádaly o vrácení vyplacených částek a odmítly dávku do budoucna přiznat. Sporným se stalo, zda je dotčená podmínka v rozporu s čl. 26 a 29 kvalifikační směrnice 2011/95. Soudní dvůr rozhodl, že uvedená ustanovení brání právní úpravě členského státu, která podřizuje použití vnitrostátního opatření boje proti chudobě a podpory přístupu k práci a sociálního začleňování na státní příslušníky třetích zemí, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany, podmínce vztahující se rovněž na státní příslušníky tohoto členského státu, že v uvedeném členském státě pobývali po dobu nejméně deseti let a z toho poslední dva roky nepřetržitě.

8. C-877/24 *Shamsi* (rozsudek třetího senátu ze dne 13. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0877

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-877/24

V původním řízení napadají státní příslušníci třetích zemí, kteří byli odsouzeni k trestům odnětí svobody na mnoho let, vydání rozhodnutí o navrácení. Spornými se staly otázky týkající se možnosti rozhodnout o navrácení státního příslušníka třetí země, který ale povinnost návratu momentálně nemůže splnit, protože se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Soudní dvůr rozhodl, že návratová směrnice 2008/115 ve světle zásady proporcionality nebrání přijetí rozhodnutí o navrácení neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země, pokud z důvodu výkonu dlouhodobého nebo doživotního trestu odnětí svobody, k němuž byl odsouzen, nemůže tento státní příslušník dobrovolně opustit území dotyčného členského státu ani být po dlouhou dobu vyhoštěn. Podmínkou je, že vnitrostátní právní úprava stanoví dostatečné záruky k zajištění dodržování čl. 5 uvedené směrnice a Listiny při výkonu tohoto rozhodnutí. Členské státy přitom nemají povinnost udělit povolení k pobytu státnímu příslušníkovi třetí země, který neoprávněně pobývá na jeho

území, pokud má tento státní příslušník na tomto území vykonat dlouhodobý nebo doživotní trest odnětí svobody.

9. C-621/24 *Landkreis Schweinfurt* (rozsudek pátého senátu ze dne 4. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0621

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-621/24

Sporným se stal nárok žadatele o mezinárodní ochranu na materiální podmínky přijetí podle přijímací směrnice 2013/33 během období, kdy měl být přemístěn do členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti na základě nařízení Dublin III. Soudní dvůr rozhodl, že přijímací směrnice 2013/33 brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že pokud byla žádost o mezinárodní ochranu odmítnuta jako nepřípustná z důvodu, že k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát na základě nařízení Dublin III a rozhodnutí o přemístění do tohoto jiného členského státu je vykonatelné, jsou materiální podmínky přijetí poskytované tomuto žadateli omezeny tak, že s výjimkou zvláštních případů již nezahrnují zejména věcná plnění pokrývající ošacení, běžné vybavení a spotřební zboží do domácnosti, ani peněžité dávky určené k pokrytí nezbytných osobních potřeb. Zároveň Soudní dvůr rozhodl, že v situaci, kdy členský stát odmítl žádost o mezinárodní ochranu jako nepřípustnou s odůvodněním, že žadatel již takovou žádost podal v jiném členském státě, který je příslušný k posouzení jeho žádosti podle nařízení Dublin III, a na tomto základě současně nařídil vyhoštění tohoto žadatele a účelem přemístění do tohoto jiného členského státu, nelze aplikovat pojem a pravidla týkající se „následných žádostí“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. c) přijímací směrnice 2013/33 a čl. 2 písm. q) procedurální směrnice 2013/32.

10. C-198/25 *Quotal* (rozsudek druhého senátu ze dne 4. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0198

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-198/25

Nizozemské orgány nepovažovaly odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu státního příslušníka třetí země za dostatečně hodnověrné a dospěly k závěru, že neexistují přesvědčivé důvody se domnívat, že dotyčnému hrozí po návratu do země původu nebezpečí vážné újmy. Nizozemský soud následně rozhodl, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno a vyvstaly otázky týkající se pravomocí vnitrostátního soudu. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice 2013/32 ve spojení s čl. 47 Listiny přiznává soudu prvního stupně, k němuž byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti, pravomoc závazně rozhodnout o hodnověrnosti popisu událostí předloženého na podporu této žádosti, o odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí, že v případě návratu do země původu utrpí vážnou újmu, jakož i o opodstatněnosti uvedené žádosti s přihlédnutím ke skutečnostem předloženým během řízení o opravném prostředku. Zároveň Soudní dvůr upřesnil, že členské státy nemohou tuto pravomoc omezit.

11. C-440/25 *Ebilum* (rozsudek druhého senátu ze dne 4. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0440

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-440/25

Nizozemské orgány zamítly žádosti žadatelů o mezinárodní ochranu jako zjevně neopodstatněné s odůvodněním, že prohlášení žadatelů jsou nevěrohodná. Sporným se stal výklad pojmu „oprávněné obavy před pronásledováním“ ve smyslu kvalifikační směrnice 2011/95 a především také to, zda může vnitrostátní soud samostatně posoudit hodnověrnost odůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu a svým posouzením nahradit posouzení příslušného orgánu a zda může sám meritorně rozhodnout o žádostech o mezinárodní ochranu. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice 2013/32 ve spojení s čl. 47 Listiny přiznává soudu prvního stupně, k němuž byl podán opravný prostředek proti zamítavému rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, pravomoc závazně rozhodnout o hodnověrnosti tvrzení uplatněných na

podporu této žádosti, věrohodnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu, jakož i o důvodnosti uvedené žádosti s přihlédnutím ke skutečnostem uvedeným v rámci řízení o tomto prostředku. Zásada konformního výkladu vyžaduje, aby vnitrostátní soudy učinily vše, co spadá do jejich pravomoci s tím, že vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, aby zajistily plnou účinnost dotčené směrnice a došly k výsledku, který bude v souladu s jí sledovaným cílem. Zároveň Soudní dvůr upřesnil, že členské státy nemohou tuto pravomoc omezit. Výraz „oprávněné obavy z pronásledování" ve smyslu čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice 2011/95 přitom podle Soudního dvora míří na situaci, v níž existuje přiměřená pravděpodobnost, že žadatel bude po návratu do země původu pronásledován, a ke zjištění existence takových obav musí příslušné vnitrostátní orgány provést individuální, konkrétní a objektivní posouzení osobní situace tohoto žadatele a skutečností a okolností týkajících se jeho žádosti a situace v zemi jeho původu.

Volný pohyb osob (občanství Unie, kvalifikace, daňové překážky)

1. C-43/24 *Shipova* (rozsudek druhého senátu ze dne 12. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0043

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-43/24

Bulharská státní příslušnice žije dlouhodobě v Itálii, kde před řadou let zahájila hormonální terapii. Lékařské posudky a znalecký posudek potvrzují genderovou identitu, ke které se hlásí. Naopak její rodný list a další bulharské doklady uvádí mužské pohlaví. Protože čelí každodenně, zejména při hledání zaměstnání, obtížím a problémům způsobeným rozpory mezi jejím vzhledem a chováním na jedné straně a pohlavím uvedeným v jejích dokladech totožnosti na straně druhé, podala u bulharského soudu návrh, aby prohlásil, že je osobou ženského pohlaví, nařídil změnu jejího jména a aby tato změna byla zapsána do jejího rodného listu. Bulharský soud návrh zamítl, protože bulharské právo nestanoví pravidla, která by umožňovala návrhu vyhovět. Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo brání právní úpravě členského státu, jež neumožňuje změnu údajů zapsaných v matrikách tohoto členského státu, které se týkají genderu, jako je pohlaví, příjmení, patronymikum, osobní jméno a osobní identifikační číslo státního příslušníka uvedeného členského státu, jenž využil práva svobodně se pohybovat a pobývat v jiném členském státě. Kromě toho unijní právo brání tomu, aby byl soud členského státu vázán výkladem vnitrostátní právní úpravy podaným ústavním soudem tohoto členského státu, který může představovat právní překážku zápisu změny údajů o genderu do matrik uvedeného členského státu, v rozporu s výkladem unijního práva podaným Soudním dvorem.

2. C-477/24 *Deldwyn* (rozsudek prvního senátu ze dne 12. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0477

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-477/24

Státní příslušník třetí země uzavřel v roce 2009 v Irsku manželství s unijní občankou. V roce 2013 získal pobytovou kartu na pět let na základě směrnice 2004/38 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. V roce 2014 došlo k rozvodu, ale pobytová karta zrušena nebyla. V srpnu 2018 požádal, aby mu bylo udělené povolení k pobytu zachováno na osobním základě. Jeho žádost však byla zamítnuta, neboť jeho odvozená práva byla závislá na trvajícím výkonu práv vyplývajících ze Smluv jeho manželkou v Irsku, která ale nebyla v Irsku zaměstnána (respektive ne po dobu jednoho roku), ale pouze pobírala dávku v nezaměstnanosti. Podle irských orgánů nebylo prokázáno, že v okamžiku zahájení řízení o rozvodu byl pobyt bývalé manželky žadatele v Irsku v souladu s ustanoveními provádějícími směrnici 2004/38. Čl. 7 odst. 3 písm. b) směrnice 2004/38, který stanoví možnost zachování postavení zaměstnané osoby, pokud tato osoba (za splnění dalších podmínek) byla zaměstnána „více než jeden rok“, je třeba dle Soudního dvora vykládat tak, že tato osoba musela více než jeden rok nepřetržitě vykonávat zaměstnání. Skutečnost, že občan Unie, který pobývá na území jiného členského státu, než jehož je státním příslušníkem, pobírá podporu v nezaměstnanosti od tohoto členského státu, nemůže jako takovou orgán uvedeného členského státu příslušný k vydávání pobytových karet uznat jako dostatečný důkaz o tom, že je tato osoba „řádně zapsána“ jako nedobrovolná nezaměstnaná. Zároveň vnitrostátní orgán příslušný k vydávání pobytových karet je povinen poskytnout žadateli, který je státním příslušníkem třetí země, nebo jeho zástupci, jeho spis, případně v proškrtané podobě, před tím, než přijme rozhodnutí o zachování jeho práva pobytu nebo o vydání pobytové karty na základě čl. 14 směrnice 2004/38 ve spojení s jejími čl. 7 a 13, pokud písemnosti ve spise, z nichž příslušný vnitrostátní orgán vycházel při zamítnutí žádosti o pobytovou kartu a o jejichž poskytnutí tento státní příslušník požádal, obsahují informace týkající se zejména dob zaměstnání jeho bývalé manželky, která je občankou Unie, a tato manželka po výzvě ze strany tohoto státního příslušníka mu tyto informace odmítla sdělit.

3. C-150/25 *Marhaux* (rozsudek pátého senátu ze dne 12. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0150

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-150/25

Spornou se stala slučitelnost vnitrostátní úpravy zdanění příjmů fyzických osob plynoucích z různých členských států, resp. úprava nároků na daňový odpočet v závislosti na původu takového příjmu. Soudní dvůr rozhodl, že s čl. 45 SFEU je v rozporu taková vnitrostátní právní úprava, jejíž použití vede k částečné ztrátě nároku na daňový odpočet, jehož cílem je zohlednit osobní a rodinnou situaci daňových poplatníků-rezidentů v prvním členském státě v případě, že pobírají příjmy z výdělečné činnosti ve druhém členském státě, tedy příjmy, které jsou osvobozeny od daně v členském státě bydliště na základě dvoustranné daňové smlouvy, zatímco daňoví poplatníci-rezidenti, kteří nemají příjmy pocházející z jiného členského státu, mají nárok na tento odpočet v plném rozsahu, pokud na základě této dvoustranné daňové smlouvy měla být ztráta této části uvedeného odpočtu kompenzována ve druhém členském státě odpovídající možností získat obdobný odpočet úměrný příjmům dosaženým v druhém členském státě, k čemuž však nedošlo z důvodu použití uvedené smlouvy v druhém členském státě, neexistuje-li žádný naléhavý důvod obecného zájmu, který by mohl takovou ztrátu odůvodnit.

4. C-147/24 *Safi* (rozsudek velkého senátu ze dne 4. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0147

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-147/24

Marocká státní příslušnice, která má pobytové oprávnění ve Španělsku, pobývá v Nizozemsku se svým manželem, který má nizozemské státní občanství. Společně tam pečují o jejich syna, který má pouze nizozemské občanství. Sporným se stalo, zda má matka dítěte nárok na odvozené právo pobytu ve smyslu čl. 20 SFEU, když má zároveň pobytové oprávnění ve Španělsku. Podle Soudního dvora unijní právo brání tomu, aby orgány hostitelského členského státu rozhodly o odmítnutí odvozeného práva pobytu s poukazem na pobytové oprávnění v jiném členském státě, pokud jde o žádost rodiče nezletilého dítěte, které je občanem EU, a které nikdy nepobývalo v jiném členském státě než v tom, jehož je státním příslušníkem. Dotčený orgán musí totiž předem ověřit, zda rodinný život, který toto dítě vede s oběma rodiči, na nichž je závislé, může pokračovat v jiném členském státě a zda přemístění tohoto dítěte do tohoto členského státu není v rozporu s jeho nejvlastnějším zájmem. Unijní právo zároveň vyžaduje, aby bylo státnímu příslušníkovi třetí země přiznáno odvozené právo pobytu na území členského státu, jehož je toto dítě státním příslušníkem a v němž s oběma rodiči bydlí, pokud by rodinný život, který toto dítě vede s oběma rodiči, na nichž je závislé, nemohl pokračovat v uvedeném jiném členském nebo pokud by přemístění tohoto dítěte do tohoto členského státu bylo v rozporu s jeho nejvlastnějším zájmem.

5. C-560/24 *Besthame* (rozsudek druhého senátu ze dne 4. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0560

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-560/24

Státní příslušník třetí země, který se v roce 2010 oženil s unijní občankou a získal pobytovou kartu na pět let, získal následně v roce 2015 irské občanství. V roce 2018 se rozvedl a o pobyt v Irsku zažádala žena, která tvrdí, že je matkou jeho dítěte, které má irské občanství. Irské orgány začaly přezkoumávat, zda byl sňatek účelový, a následně se pokoušely odebrat dotčenému irskému občanovi pobytová oprávnění. Vyvstala otázka, zda lze se zpětnou účinností zrušit pobytovou kartu, když její držitel následně získal státní občanství daného členského státu. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 35 směrnice 2004/38 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států umožňuje příslušným orgánům prošetřovat a případně dospět k závěru, že se osoba, která předtím měla odvozené právo volného pohybu a pobytu na základě této směrnice, dopustila podvodu nebo zneužití práv, i když tato osoba již nabyla občanství tohoto členského státu a ke dni prošetřování již není její pobyt v uvedeném

členském státě založen na uvedené směrnici. Čl. 20 SFEU přitom nebrání tomu, aby členský stát odňal občanu Unie státní občanství tohoto členského státu nabyté udělením, bylo-li udělení dosaženo podvodným jednáním, pokud toto rozhodnutí o odnětí dodrží zásadu proporcionality.

6. C-343/25 *CPAM de la Gironde* (rozsudek osmého senátu ze dne 25. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0343

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-343/25

Ve sporu v původním řízení žádala italská lékařka, která se usadila ve Francii, zdravotní pojišťovnu o povolení vykonávat činnost v sektoru, ve kterém se lékaři mohou odchýlit od předepsaných sazeb za úkony (tzv. „sektor 2“). Její žádost byla zamítnuta s tím, že nebyla splněna jedna z podmínek nutných pro udělení povolení, konkrétně, že lékařka nezískala kvalifikaci jako „nemocniční asistent“, kterou je možné získat po minimálně dvouletém výkonu činnosti ve veřejné nemocnici v zaměstnaneckém poměru. Dotčená lékařka přitom v italské veřejné nemocnici jako asistentka pracovala, ovšem vykonávala tuto činnost jako svobodné povolání. Vyvstala otázka, zda zmíněná podmínka spadá do působnosti směrnice 2005/36 o uznávání odborných kvalifikací. V případě záporné odpovědi je otázkou, zda čl. 49 SFEU brání tomu, aby byl lékaři, který vykonával činnost asistenta v jiném členském státě jako svobodné povolání, odepřen přístup do sektoru 2. Soudní dvůr rozhodl, že daná podmínka do působnosti směrnice nespadá, neboť kvalifikace „nemocniční asistent“ neposkytuje „určitou odbornou kvalifikaci“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) zmíněné směrnice. Dále uvedl, že taková podmínka je v rozporu s čl. 49 SFEU, jestliže lékař vykonávající funkci asistenta v jiném členském státě jako svobodné povolání vykonával uvedenou činnost za podmínek rovnocenných podmínkám použitelným na „nemocniční asistenty“ vykonávající činnost na základě pracovní smlouvy.

Volný pohyb služeb a svoboda usazování

1. C-440/23 *European Lotto and Betting a Deutsche Lotto- und Sportwetten* (rozsudek pátého senátu ze dne 16. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0440

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-440/23

V původním sporu se žalobce usazený v Německu domáhá vrácení ztracených vkladů z on-line hazardních her. Žalovanými jsou maltské společnosti, které provozují on-line kasina, přičemž žalobce svůj nárok zakládá na tom, že žalované tak činily bez nutného povolení vydaného německými orgány. Předkládající maltský soud se obrátil na Soudní dvůr s pochybnostmi o slučitelnosti německé vnitrostátní úpravy v oblasti regulace hazardu s čl. 56 SFEU. Podle Soudního dvora čl. 56 SFEU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která ukládá zákaz pořádání on-line kasinových her, zejména her na výherních hracích přístrojích, jakož i takových sázek, jako jsou on-line sázky na výsledky loterií, pokud její cíl spočívá v nasměrování přirozeného hráčského instinktu obyvatelstva do řádných a kontrolovaných mezí a také v zabránění rozvoji a šíření nepovolených hazardních her na černých trzích. Uvedené platí, i když existuje značná poptávka ze strany hráčů po on-line výherních hracích přístrojích nebo například i v případě, že dotyčný členský stát povoluje podobné hry v kamenných provozovnách. Čl. 56 SFEU zároveň nebrání tomu, aby byly v rámci daného sporu uznány právní důsledky zákazu her v on-line kasinu, pokud bylo po skutkových okolnostech, které mohou tyto důsledky vyvolat, přijato rozhodnutí nahradit tento zákaz systémem předchozího povolení a bylo zavedeno přechodné období, během něhož jsou nabídky her, které by mohly být v souladu s budoucí právní úpravou, povoleny za podmínky splnění určitých požadavků. Čl. 56 SFEU nebrání ani uznání neplatnosti smlouvy uzavřené mezi spotřebitelem s bydlištěm v členském státě a provozovatelem nabízejícím on-line sázky na výsledky loterií z jiného členského státu, pokud je podle právní úpravy prvního členského státu vydání licence na pořádání takových sázek pro soukromé provozovatele vyloučeno. Kromě toho čl. 56 SFEU a zásada zákazu zneužití práva nebrání tomu, aby spotřebitel, který se z členského státu svého obvyklého bydliště účastnil hazardních her nabízených na internetu provozovateli, kteří nemají licenci vydanou tímto členským státem, ale jiným členským státem, podal proti tomuto provozovateli občanskoprávní žalobu na vrácení sázek, které podal, na základě neplatnosti dotčené smlouvy o hazardních hrách v souladu s použitelným smluvním právem.

2. C-797/23 *Meta Platforms Ireland* (rozsudek velkého senátu ze dne 12. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0797

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-797/23

Italská právní úprava stanoví referenční kritéria pro určení spravedlivé odměny za užití tiskových publikací on-line poskytovateli služeb informační společnosti. Společnost Meta se sídlem v Irsku, která poskytuje služby informační společnosti, se domáhá zrušení této právní úpravy, která je podle ní v rozporu s čl. 15 směrnice 2019/790 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a čl. 16 Listiny. Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že vydavatelé tiskových publikací mají právo získat spravedlivou odměnu jako protiplnění za svolení k užití jejich publikací, udělené poskytovatelům služeb informační společnosti. S unijním právem je v souladu též právní úprava, která ukládá těmto poskytovatelům, kteří užívají nebo mají v úmyslu užít takové publikace, povinnost zahájit vyjednávání s těmito vydavateli, neomezovat viditelnost jejich obsahu ve výsledcích vyhledávání během vyjednávání a poskytnout uvedeným vydavatelům a orgánu veřejné moci informace nezbytné k určení výše takové spravedlivé odměny a zmocňuje tento orgán, aby stanovil referenční kritéria, která mají být použita pro určení této odměny a v případě, že před ním nedojde mezi stranami k dosažení dohody, určil její výši, jakož i kontroloval plnění informační povinnosti, kterou mají uvedení poskytovatelé, a v případě nesplnění této povinnosti jim uložil správní peněžité sankce. Podmínkou ovšem je, že tato právní

úprava nezbavuje vydavatele tiskových publikací možnosti odmítnout udělení takového svolení ani možnosti udělit toto svolení bezplatně, neukládá poskytovatelům služeb informační společnosti žádnou povinnost platby bez souvislosti s užitím takových publikací a povinnosti a případné sankce uložené těmto poskytovatelům jsou v souladu se zásadou proporcionality.

Volný pohyb zboží (harmonizované požadavky)

1. C-155/24 *Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit a další* (rozsudek velkého senátu ze dne 21. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0155

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-155/24

Nizozemská nadace pro prevenci kouření u mladistvých požadovala od nizozemského úřadu pro bezpečnost potravin a výrobků zajištění toho, aby cigarety s filtrem na nizozemském trhu při zamýšleném použití splňovaly maximální úrovně emisí dehtu, nikotinu a oxidu uhelnatého stanovené ve směrnici 2014/40 o sbližování předpisů členských států týkajících se výroby, obchodní úpravy a prodeje tabákových a souvisejících výrobků. Jádro sporu se přitom vztahovalo k uplatnitelnosti ISO norem uvedených v ustanoveních dané směrnice stanovujících maximální úrovně emisí dehtu, nikotinu a oxidu uhelnatého v cigaretách, a to s ohledem na jejich nevyhlášení v Úředním věstníku. Tím chtěla daná nadace docílit toho, aby byly uplatněny alternativní (přísnější) metody měření emisí ze strany členského státu. Soudní dvůr rozhodl, že jednotlivci, kteří měli přístup k obsahu úředního a autentického znění dotčených norem ISO, se nemohou dovolávat okolnosti, že tyto normy nebyly vyhlášeny v Úředním věstníku, aby dosáhly toho, že úrovně emisí dehtu, nikotinu a oxidu uhelnatého budou měřeny jinými metodami měření, než jsou metody stanovené uvedenými normami, přičemž tyto normy musí být volně přístupné na základě obecného, skutečného, bezplatného a nediskriminačního režimu přístupu.

2. C-887/24 *Widl* (rozsudek devátého senátu ze dne 23. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0887

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-887/24

Žalobce v původním řízení zakoupil pilu na palivové dřevo a pravidelně ji používal do doby, než se mu při práci s touto pilou stala nehoda, při které si poranil levý ukazováček. Pro určení, zda je dán nárok na náhradu škody způsobené vadou výrobku, je třeba určit, zda byly porušeny požadavky směrnice 98/37 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se strojních zařízení. Podle Soudního dvora zařízení pro běžné zastavení nebo zařízení pro nouzové zastavení kotoučové pily na dřevo nesplňují požadavky na ochranu zdraví a bezpečnost stanovené v těchto ustanoveních, pokud po vydání povelu k zastavení strojního zařízení opětovné, vědomé nebo nevědomé, aktivování dotyčného zařízení pro zastavení – buď jednorázově po delší dobu, nebo několikrát za sebou – přeruší brzdění této pily, takže se její kotouč nezastaví, nýbrž neslyšně dobíhá a zastaví se až po několika minutách.

3. C-118/24 *Laboratoires Eurogenerics a Theramex France* (rozsudek druhého senátu ze dne 23. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0118

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-118/24

V původním sporu se jednalo o upřesnění některých aspektů decentralizovaného postupu registrace léčivých přípravků podle směrnice 2001/83 o kodexu o humánních léčivých přípravcích, konkrétně o rozsah soudního přezkumu a rovněž o výklad pojmu „generikum“. Soudní dvůr dospěl k závěru, že členské státy mohou stanovit, že v řízení o opravném prostředku podaném držitelem rozhodnutí o registraci léčivého přípravku, který je biologicky podobný biologickému léčivému přípravku, proti rozhodnutí o registraci generika tohoto biologického léčivého přípravku přijatému na základě decentralizovaného postupu registrace, má soud dotčeného členského státu pravomoc přezkoumat, zda lze léčivý přípravek, jehož uvedení na trh bylo povoleno tímto rozhodnutím, kvalifikovat jako „generikum“. Směrnice 2001/83 nebrání tomu, aby mohla být na základě zkráceného postupu udělena registrace léčivému přípravku získávanému

chemickou syntézou, pokud je referenčním léčivým přípravkem biologický léčivý přípravek, pokud jsou splněny podmínky čl. 10 odst. 2 písm. b) této směrnice.

4. C-427/24 *Diagramm Halbach* (rozsudek šestého senátu ze dne 2. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0427

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-427/24

V původním sporu se sdružení pro boj proti nekalým obchodním praktikám domáhalo toho, aby společnost uvádějící na trh potištěné výrobky vlastní výroby přestala uvádět na trh identifikační náramky pro pacienty v oblasti zdravotní péče, dokud tyto náramky nesplní požadavky nařízení 2017/745 o zdravotnických prostředcích. Soudní dvůr dospěl k závěru, že náramky pro identifikaci pacientů, vyrobené z termoplastické pryskyřice a určené pro pacienty v oblasti zdravotní péče, které i když mohou být individuálně potištěny písmeny, číslicemi nebo čárovým kódem za účelem identifikace dotyčného pacienta a uložení dalších údajů, byly dodány zcela bez potisku, nelze považovat za „zdravotnické prostředky“.

Vnější vztahy

1. C-84/24 *EM System* (rozsudek prvního senátu ze dne 12. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0084

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-84/24

Původní spor se týkal omezujících opatření a zmrazení finančních prostředků u subjektu neuvedeného na sankčním seznamu EU, tzv. nelistované osoby. Společnosti EM System byly ze strany banky zmrazeny účty, ačkoli samotná společnost EM System nebyla zařazena na sankční seznam, ale její 50% akcionář byl zařazen do přílohy I nařízení č. 765/2006 o sankcích vůči Bělorusku. Soudní dvůr uvedl, že finanční prostředky uložené na bankovních účtech společnosti, která není uvedena na seznamu v příloze I uvedeného nařízení, ale v níž má osoba uvedená na tomto seznamu 50% podíl, musí být považované za prostředky držené nebo ovládané touto osobou, a proto musí být zmrazeny. Zároveň však bylo ze strany Soudního dvora zdůrazněno, že pokud byly finanční prostředky nelistované osoby zmrazeny z důvodu, že se předpokládá, že jsou drženy nebo ovládány listovanou osobou, musí jí být poskytnuta účinná možnost napadnout opatření k zmrazení u příslušných vnitrostátních orgánů a v případě potřeby následně u vnitrostátních soudů. Jen tak může být zajištěno právo nelistované osoby na účinnou soudní ochranu.

2. C-696/23 P, C-704/23 P, C-711/23 P, C-35/24 P a C-111/24 P *Pumpjanskij a ostatní v. Rada* (rozsudek velkého senátu ze dne 26. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0696

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-696/23

V řízení ve věci C-35/24 o kasačním opravném prostředku proti rozhodnutí Tribunálu ve věci T-282/22 Mazepin, které bylo spojeno s dalšími čtyřmi věcmi, žalobce zpochybňoval výklad listačního kritéria v čl. 2 odst. 1 písm. g) rozhodnutí Rady 2014/145 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny. Konkrétně napadal výklad pojmu „poskytují značné zdroje příjmů vládě Ruské federace“ a tvrdil, že na rozdíl od výkladu Tribunálu, podle něhož jde o zdroje plynoucí z příslušného hospodářského odvětví jako celku, je nutné prokázat, že přední podnikatel přímo svou hospodářskou činností poskytuje značné zdroje příjmů vládě Ruska. Soudní dvůr podpořil výklad Tribunálu a tento žalobní důvod zamítl. Žalobce dále namítal nedostatečné odůvodnění Tribunálu ohledně rozsahu příjmů, které musí být posouzeny pro naplnění tohoto kritéria. Podle žalobce jde pouze o příjmy, z nichž má Ruská vláda přímý prospěch. Soudní dvůr však i tento důvod zamítl s odůvodněním, že Tribunál nezamýšlel přesně vymezit rozsah pojmu „příjmy“, nýbrž konstatoval pouze, že pojem musí zahrnovat i příjmy z daní. Nakonec žalobce zpochybnil výklad pojmu „vliv“ ve vztahu k definici „předního podnikatele“, která vyžaduje prokázání vlivu podnikatele. Soudní dvůr potvrdil výklad Tribunálu, podle něhož je třeba chápat tento vliv ve vztahu k profesním aktivitám podnikatele v rámci příslušného hospodářského odvětví, nikoli ve vztahu k vládě Ruské federace.

3. C-350/24 *Crédit agricole Corporate & Investment Bank SA* (rozsudek velkého senátu ze dne 19. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0350

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-350/24

Předmětem původního sporu bylo tvrzené diskriminační jednání vůči zaměstnankyni v letech 2010 až 2013. Pracovní smlouva se řídila právem Spojeného království, žaloba byla podána v roce 2013, avšak odvolací soud rozhodoval až po skončení přechodného období stanoveného Dohodou o vystoupení UK z EU. Sporný byl právě vliv této okolnosti na rozhodování předkládajícího soudu. Soudní dvůr dospěl k závěru, že Dohoda o vystoupení nezpochybnila použitelnost čl. 19 směrnice 2006/54 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení v oblasti zaměstnání a povolání na spor probíhající ke dni skončení

přechodného období, který se týkal diskriminace tomuto datu předcházející. Zásada právní jistoty, kterou se Dohoda o vystoupení řídí, brání podle Soudního dvora zpětnému ukončení uplatňování unijního práva na smluvní vztahy vzniklé před koncem přechodného období. Pravidlo o důkazním břemeni dle čl. 19 odst. 1 směrnice 2006/54 je přitom hmotněprávní normou upravující daný pracovní poměr, nikoli procesním pravidlem. Soudní dvůr dále konstatoval, že soud členského státu, který vykládá právo jiného členského státu provádějící směrnici, je povinen dodržovat zásadu konformního výkladu stejně jako při aplikaci vlastníhovnitrostátního práva.

4. C-428/24 a C-476/24 *FZ AR a další* (rozsudek prvního senátu ze dne 21. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0428

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-428/24

Spor se týkal výkladu zákazu zpřístupnění finančních prostředků a hospodářských zdrojů osobám zařazeným na sankční seznam EU, dle nařízení č. 269/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, ve vztahu ke svěřenským fondům a osobě obmyšleného. Soudní dvůr rozhodl, že majetek vložený do svěřenského fondu, jehož obmyšleným je osoba zařazená na sankční seznam EU, musí být považovaný za majetek náležící tomuto obmyšlenému nebo jím ovládaný. Platí to tehdy, pokud právo použitelné na svěřenský fond a ustanovení svěřenské listiny uvedenému obmyšlenému zakazují, aby po celou dobu jeho zařazení na sankční seznam činil jakékoli úkony související s užíváním těchto prostředků a zdrojů a nakládání s nimi. Majetek ve svěřenském fondu tak dle Soudního dvora může být považován za majetek náležící sankcionovanému obmyšlenému i přes formální omezení jeho práv svěřenskou listinou, pokud si zachovává reálnou možnost získat hospodářský prospěch a uplatňovat vliv na nakládání s majetkem nebo na svěřenského správce. Soudní dvůr navíc uvedl, že nařízení č. 269/2014 musí být vykládáno způsobem zajišťujícím účinnost omezujících opatření.

5. C-483/23 *T Trust* (rozsudek prvního senátu ze dne 21. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62023CJ0483

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-483/23

Podstatou otázek předložených Soudnímu dvoru italským krajským soudem bylo, zda lze opatření zmrazení majetku ve smyslu čl. 2 odst. 1 nařízení č. 269/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny uplatnit i na finanční prostředky ve svěřeneckém fondu založeném sankcionovanou osobou a spravovaném správcem s výlučným právem nakládat s jeho prostředky, i když tato sankcionovaná osoba není jeho obmyšleným. Soudní dvůr zdůraznil nutnost pohlížení nejen na právní postavení zakladatele fondu, avšak také na možnost sankcionované osoby nakládat s finančními prostředky, mít na ně vliv anebo mít z nich prospěch. Soudní dvůr rozhodl, že finanční prostředky a hospodářské zdroje, které jsou uloženy ve svěřeneckém fondu založeném sankcionovanou osobou, lze považovat za finanční prostředky a hospodářské zdroje náležející sankcionované osobě, a tedy přijmout opatření pro jejich zmrazení.

6. C-67/25 *Traugott Ickeroth* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 2. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0067

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-67/25

V původním sporu tři osoby prostřednictvím veřejně přístupné internetové stránky vysílaly obsah pocházející z kanálu Russia Today Germany, který je zařazen do přílohy XV nařízení č. 833/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině a jehož vysílání je zakázáno čl. 2f odst. 1 tohoto nařízení. Vyvstala otázka, zda pojem „provozovatel“ zahrnuje i fyzické osoby, které prostřednictvím jimi provozované internetové stránky generují pouze příjmy v podobě dobrovolných

příspěvků třetích osob. Soudní dvůr rozhodl, že není rozhodující, zda k vysílání zakázaného obsahu dochází v rámci hospodářské činnosti či nikoli. Pojem „provozovatel“ zahrnuje v tomto kontextu jakoukoliv osobu, která je přímo či nepřímo odpovědná za zpřístupňování zakázaného obsahu, a to i v rámci nevýdělečné činnosti nebo v rámci provozování internetové stránky financované z dobrovolných příspěvků třetích osob. Soudní dvůr dále uvedl, že tato kvalifikace nezávisí ani na rozsahu, ani na době prováděného vysílání. Soudní dvůr dodal, že takový výklad umožňuje zabránit šíření propagandy vedené Ruskou federací, a tudíž chránit veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost Unie, jak zamýšlel unijní zákonodárce.

Zemědělství

1. C-294/25 *AVEPA* (rozsudek šestého senátu ze dne 26. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0294

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-294/25

Spor se týkal vnitrostátní právní úpravy, dle které mléko nebo mléčný ekvivalent dodané neschválenému odběrateli zcela podléhají doplňkové dávce hrazené producentem. Soudní dvůr shledal, že toto opatření může spadat pod pojem „sankce" ve smyslu čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1788/2003, kterým se stanoví dávka v odvětví mléka a mléčných výrobků, a rozhodl, že čl. 24 odst. 1 nařízení č. 595/2004 sporné vnitrostátní právní úpravě nebrání, s výhradou dodržení účinné, přiměřené a odrazující povahy tohoto opatření. Dále uvedl, že způsob přijetí tohoto sankčního opatření, jakož i podmínky umožňující producentovi napadnout jej u soudu musí splňovat požadavky vyplývající zejména z práva na obhajobu a z čl. 47 Listiny, přičemž pouhá okolnost, že se dotčené opatření vztahuje i na množství mléka, na která se případně vztahuje mléčná kvóta, Soudní dvůr nepovažuje na první pohled za nepřiměřené.

2. C-434/24 APIA – *Centrul Județean Bistrița-Năsăud* (rozsudek prvního senátu ze dne 26. března 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0434

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-434/24

Soudní dvůr rozhodl, že nařízení č. 1306/2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a nařízení č. 1307/2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky, brání tomu, aby příslušný vnitrostátní správní orgán konstatoval, že žádost o jednotnou platbu na plochu se stala nepřípustnou pouze z toho důvodu, že smlouva o pronájmu zemědělské plochy, na kterou se tato žádost vztahuje, předložená na podporu této žádosti za účelem prokázání podle vnitrostátních právních předpisů, že tento zemědělec disponuje zemědělskou plochou, a která byla platná v době posuzování uvedené žádosti, byla následně se zpětnou účinností zrušena z důvodu nesrovnalosti v postupu při zadávání zakázky, kterou nelze přičítat tomuto zemědělci, bez ohledu na datum zrušení uvedené smlouvy, neboť sporná praxe příslušného správního orgánu není s to zajistit dosažení cíle právní úpravy, kterým je zajistit zemědělcům přiměřenou životní úroveň, pokud skutečně vykonávají zemědělskou činnost, a tudíž fakticky disponují zemědělskou plochou, na které je tato činnost vykonávána.

3. C-811/24 *Pescheria Il Granchio Blu* (rozsudek devátého senátu ze dne 23. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0811

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-811/24

Spor se týkal italských právních předpisů, kterými byla stanovena daňová zvýhodnění pro určité podniky zasažené zemětřesením v Itálii, přičemž tato zvýhodnění byla přiznána na základě nařízení č. 1407/2013 o použití článků 107 a 108 SFEU na podporu de minimis a nařízení č. 1408/2013 o použití článků 107 a 108 SFEU na podporu de minimis v odvětví zemědělství. Šlo o to, zda se tohoto daňového zvýhodnění může domáhat společnost, která se zabývá maloobchodním prodejem produktů rybolovu. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 2 odst. 1 písm. c) nařízení č. 717/2014 o použití článků 107 a 108 na podporu de minimis v odvětví rybolovu a akvakultury, ve spojení s čl. 5 písm. d) a g) nařízení č. 1379/2013 o společné organizaci trhů s produkty rybolovu a akvakultury, musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „zpracování a uvedení na trh" produktů rybolovu a akvakultury zahrnuje činnost spočívající v maloobchodu s produkty rybolovu, takže tato činnost spadá do oblasti působnosti nařízení č. 717/2014, a naopak nespadá do oblasti působnosti nařízení č. 1407/2013.

4. C-483/24 *Aldi SA* (rozsudek třetího senátu ze dne 13. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0483

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-483/24

Věc se týkala výkladu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 852/2004 o hygieně potravin v kontextu trestního stíhání provozovatelky potravinářského podniku, společnosti Aldi SA, v jejíž prodejnách a skladech příslušný orgán opakovaně zjistil mj. přítomnost trusu a mrtvých těl hlodavců. Vyvstala otázka, zda k porušení povinností, které provozovatelům potravinářských podniků ukládá čl. 4 odst. 2 nařízení č. 852/2004, postačuje, že příslušný orgán provádějící kontrolu zjistí stopy a výkaly škůdců v prodejnách a skladech potravinářského podniku, anebo zda je navíc nutné prokázat, že dotčený provozovatel nevynaložil veškeré úsilí k zabránění výskytu těchto škůdců. Soudní dvůr rozhodl, že pouhé zjištění stop a výkalů hlodavců postačuje k prokázání porušení povinností vyplývajících z nařízení č. 852/2004. Opakované zjištění takových stop a výkalů škůdců navíc je dle Soudního dvora dostačující ke konstatování, že provozovatel nezavedl odpovídající postupy pro regulaci škůdců.

5. C-52/25 a C-53/25 *Binanrier a další* (rozsudek šestého senátu ze dne 21. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0052

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-52/25

Navrhovatelé se na Valonském regionu domáhají náhrady škody za ztráty vzniklé v důsledku dlouhotrvajícího sucha v letech 2016 až 2017, které valonská vláda vyhláškou uznala za zemědělskou katastrofu a stanovila systém náhrady škody. Požadovaná náhrada škody byla navrhovatelům snížena s odkazem na čl. 25 odst. 9 nařízení č. 702/2014, kterým se prohlašují určité kategorie podpory v odvětvích zemědělství a lesnictví a ve venkovských oblastech za slučitelné s vnitřním trhem. Podle tohoto ustanovení se náhrada škody sníží o 50 % těm poškozeným, kteří neuzavřeli pojištění proti klimatickým rizikům pokrývající alespoň 50 % jejich průměrné roční produkce a týkající se statisticky nejvýznamnějších rizik v dotyčném státě nebo regionu. V předložených věcech vyvstaly otázky související s praktickým uplatňováním dotčeného pravidla o snížení náhrady škody, a to ve chvíli, kdy se proti danému klimatickému jevu, který škody způsobil, vůbec nebylo možné pojistit, a zároveň se navrhovatelé vzhledem k typu své produkce nemohli pojistit proti statisticky nejvýznamnějšímu riziku v dotčeném státě, jímž je krupobití. Soudní dvůr konstatoval, že pro uplatňování čl. 25 odst. 9 nařízení č. 702/2014 není rozhodné, jaká je povaha klimatického rizika, které je konkrétně příčinou nahraditelné škody, ani zda toto konkrétní riziko bylo skutečně pojistitelné. Podpora se nesníží, pokud příjemce měl uzavřené pojištění proti riziku, které patří mezi statisticky nejvýznamnější rizika v dotyčném členském státě nebo regionu. V tomto smyslu má dotčené pravidlo v zásadě motivovat zemědělské podniky k odpovědnému řízení rizik a k uzavření pojištění alespoň proti statisticky nejčastějším rizikům. Soudní dvůr tak došel k závěru, že částka podpory musí být v souladu s čl. 25 odst. 9 nařízení č. 702/2014 snížena, pokud dotčený příjemce podpory neuzavřel pojištění proti statisticky nejvýznamnějším klimatickým rizikům v dotyčném členském státě nebo regionu, a to i když byla dotčená škoda způsobena jiným klimatickým jevem, který mezi tato statisticky nejvýznamnější rizika nepatří. Soudní dvůr ale zároveň připustil, že pokud na relevantním pojistném trhu příjemci podpory skutečně neměli možnost pro daný druh své produkce uzavřít pojištění splňující podmínky stanovené v čl. 25 odst. 9 nařízení č. 702/2014, pak jim výjimečně podpora snížena být nemá.

6. C-626/24 *PRAGON* (rozsudek třetího senátu ze dne 21. května 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0626

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-626/24

Podstatou položené otázky českým Nejvyšším správním soudem bylo, zda unijní právo brání požadavku vnitrostátního práva, aby příjemci doplňků stravy z jiného členského státu nejpozději 24 hodin předem oznámili jejich příchod na místo určení a uvedli přitom údaje nezbytné k provedení analýzy rizik a

naplánování úředních kontrol tak, jak jim to ukládá vyhláška č. 172/2015 Sb., o informační povinnosti příjemce potravin v místě určení. Soudní dvůr rozhodl, že dotčená vnitrostátní právní úprava je v rozporu s čl. 9 odst. 7 nařízení 2017/625 o úředních kontrolách.

Životní prostředí

1. C-58/24 *Drumakilla* (rozsudek pátého senátu ze dne 16. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0058

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-58/24

V rámci sporu podala společnost Drumakilla žádost o povolení odchylky týkající se netopýrů, které jí bylo vydáno v březnu 2020. Následně společnost podala žádost o stavební povolení, k níž povolení odchylky přiložila. Irský orgán územního plánování jí v únoru 2021 stavební povolení vydal. Žalobci obě povolení napadli, avšak žaloba byla odmítnuta z důvodu, že nebyla podána ve lhůtě tří měsíců od okamžiku, kdy se o tomto povolení žalobci dozvěděli. Soudní dvůr posuzoval slučitelnost této úpravy s unijním právem a rozhodl, že taková lhůta je přípustná, pokud splňuje zásady rovnocennosti a efektivity, tedy pokud není méně příznivá než u obdobných vnitrostátních řízení a v praxi neznemožňuje ani nadměrně neztěžuje výkon práv přiznaných unijním právem.

2. C-519/24 *Nitrogénművek* (rozsudek druhého senátu ze dne 16. dubna 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0519

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-519/24

V souvislosti s ozbrojeným konfliktem na Ukrajině byla v Maďarsku vyhlášením nouzového stavu přijata mimo jiné právní úprava zavádějící zvláštní daň z kvót oxidu uhličitého pro provozovatele zařízení, kteří využívají významné bezplatné přidělení emisních povolenek. Na základě této úpravy, maďarský správce daně zamítl opravné daňové přiznání společnosti Nitrogénművek směřující ke snížení daňové povinnosti. V následném soudním řízení vyvstaly otázky týkající se zejména toho, zda je příslušná daň z kvót oxidu uhličitého slučitelná se systémem obchodování s povolenkami a s cíli směrnice 2003/87 o systému ETS. Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo brání vnitrostátní úpravě, která ukládá subjektům využívajícím bezplatně přidělené emisní povolenky zaplacení zvláštní daně, pokud tím dochází k odstranění kompenzačního účinku přidělování takových povolenek a je v rozporu s cíli zachování konkurenceschopnosti a zamezení úniku uhlíku.

3. C-447/25 *Surovina RECE* (rozsudek šestého senátu ze dne 2. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0447

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-447/25

Žalobkyně žádala o povolení silniční přepravy odpadu klasifikovaného jako palivo z odpadů ze Slovinska do Maďarska, kde měl být odpad přeměněn na tuhé alternativní palivo. Žalovaný jako příslušný orgán místa určení vznesl proti přepravě odpadů námitky s odůvodněním, že rostoucí množství paliva z odpadů přepravovaného ze zahraničí omezuje využití odpadů vnitrostátního původu, v důsledku čehož toto palivo bylo ukládáno na skládky. Sporným se stalo, zda může členský stát určení na základě čl. 12 písm. a) nařízení č. 1013/2006 o přepravě odpadů vznést námitky proti přepravě odpadu z jiného členského státu z důvodu, že by dovoz tohoto odpadu byl v rozporu s vnitrostátním plánem pro nakládání s odpady, není-li přepravovaný odpad určen ke spálení, ale k přeměně na tuhé alternativní palivo. Soudní dvůr rozhodl, že takové námitky jsou přípustné, pokud byl plán pro nakládání s odpady vypracován v souladu s čl. 28 směrnice 2008/98 o odpadech.

4. C-771/24 *Fédération belge du stationnement and Interparking* (rozsudek druhého senátu ze dne 9. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0771

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-771/24

V původním sporu byla napadána platnost vyhlášky, která upravuje obecné a specifické podmínky provozování krytých a nekrytých parkovišť v regionu Brusel-hlavní město, včetně uspořádání, značení či kvality ovzduší. Tato vyhláška také částečně provádí směrnici 2018/844 o energetické náročnosti budov a energetické účinnosti. Vyvstala otázka, zda s ohledem na judikaturu Soudního dvora (mj. věc C-290/1 D'Oultremont a další) bylo nutné považovat návrh vyhlášky za plán nebo program podle čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/42 o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí, u něhož mělo být provedeno posouzení vlivů na životní prostředí. Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní právní úprava pro provoz parkovišť musí být předmětem posouzení vlivů na životní prostředí, pokud v oblasti dopravy, územního plánování nebo využívání půdy stanoví pravidla a kontrolní postupy pro provádění záměrů, které mohou mít významný vliv na životní prostředí. Soudní dvůr zároveň uvedl, že pokud takové posouzení nebylo provedeno, je předpis v rozporu s unijním právem. Jeho účinky může předkládající soud dočasně zachovat, aby umožnil příslušnému orgánu provést toto posouzení vlivů na životní prostředí, a to pouze po nezbytně nutnou dobu.

5. C-224/24 *Società Eredi Raimondo Bufarini* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 9. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0224

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-224/24

Společnost Società Eredi Raimondo Bufarini (dále jen „Eredi") provozovala na základě integrovaného povolení zařízení na zpracování kapalného odpadu, a to jak nebezpečného, tak jiného než nebezpečného. Italské orgány na základě toho, že zařízení podléhá právním předpisům o kontrole nebezpečí závažných havárií s nebezpečnými látkami, vyzvaly společnost Eredi buď k dodržování těchto předpisů, nebo k omezení provozu pod stanovené prahové hodnoty. Společnost Eredi namítala, že může průběžným monitorováním prokázat, že množství nebezpečných látek tyto prahy nikdy nepřekročí. Italská právní úprava však vyžaduje zasílání oznámení výhradně na čestném prohlášení s přijetím trestní odpovědnosti v případě nepravdivých prohlášení. Soudní dvůr rozhodl, že čl. 3 směrnice 2012/18 o kontrole rizik závažných nehod zahrnujících nebezpečné látky nebrání praxi příslušného orgánu, podle které není dovoleno spoléhat se pouze na systém řízení zavedený provozovatelem závodu zajišťující průběžné monitorování přítomnosti nebezpečných látek.

6. C-601/24 *Gotka* (rozsudek devátého senátu ze dne 11. června 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62024CJ0601

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-601/24

Předmětem sporu se stal pozemní převoz léčivého přípravku, který obsahoval extrakt z mořského koníčka (Hippocampus Japonicus), z Ukrajiny do Polska bez požadovaných dokumentů a povolení, přičemž se jednalo o druh zařazený do přílohy B nařízení č. 338/97 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi. Osoba zakoupila přípravek jako spotřebitel v ukrajinské lékárně a měla v plánu jej použít pro vlastní potřebu. Dle polských orgánů se však dopustila trestného činu nepovoleného dovozu exempláře chráněného živočišného druhu. V řízení vyvstala otázka, jaká pravidla z hlediska požadavků na předložení povolení pro takový dovoz platí. Soudní dvůr předně konstatoval, že takový léčivý přípravek obsahující extrakt z mořského koníčka je třeba považovat za „exemplář" ve smyslu čl. 2 písm. t) nařízení č. 338/97. Aby se na takový exemplář vztahovala výjimka z předložení dovozního povolení pro exempláře osobního nebo rodinného charakteru ve smyslu čl. 2 písm. j) nařízení č. 338/97,

musí být podle Soudního dvora splněny nejen podmínky v čl. 7 odst. 3 nařízení č. 338/97, ale rovněž podmínky stanovené v čl. 57 prováděcího nařízení Komise č. 865/2006. Odchylka od povinnosti předkládat dovozní povolení se tedy vztahuje pouze na takové exempláře, které nebyly zakoupeny a dovezeny pro obchodní účely a které byly uloženy v osobních zavazadlech cestovatelů přijíždějících ze třetí země nebo které jsou součástí osobního majetku fyzické osoby, která přesouvá své obvyklé bydliště ze třetí země do Unie, nebo které jsou loveckými trofejemi. Při prvním dovozu takových exemplářů do Unie osobou s obvyklým bydlištěm v Unii se namísto dovozního povolení vyžaduje pouze předložení dokladu o vývozu nebo dokladu o zpětném vývozu. Osoba bez obvyklého bydliště v Unii podle Soudního dvora nemusí předkládat žádný doklad, jsou-li splněny ostatní podmínky pro uplatnění odchylky, resp. splňuje-li dovážený exemplář definici v čl. 2 písm. j) nařízení č. 338/97 a čl. 57 odst. 1 prováděcího nařízení Komise č. 865/2006. Soudní dvůr v tomto ohledu vyzdvihl, že takový výklad nijak nezvyšuje riziko nelegálního obchodu s chráněnými exempláři dováženými do Unie, neboť kontrolní orgány musí v každém případě pečlivě ověřit, že exempláře osobního nebo rodinného charakteru nejsou ve skutečnosti dováženy pro obchodní účely. Soudní dvůr zároveň konstatoval, že nařízení č. 338/97 nebrání členským státům v zavedení trestních sankcí za dovoz exempláře v rozporu s podmínkami stanovenými tímto nařízením, pokud jsou tyto sankce přiměřené povaze a závažnosti tohoto protiprávního jednání.

7. C-27/25 a C-356/25 *Knocknamona a další (*rozsudek čtvrtého senátu ze dne 16. července 2026)

EUR-LEX: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:62025CJ0027

CURIA: https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-27/25

Původní řízení se týkala povolování výstavby větrného parku v Irsku a zabývala se důsledky toho, že pro zvláště chráněnou oblast nebyly stanoveny konkrétní cíle ochrany a ochranná opatření podle směrnice 92/43 o stanovištích. Spornou se stala otázka, zda lze provést odpovídající posouzení vlivů projektu na lokalitu, pokud takové specifické cíle ochrany nebyly přijaty, a zda jejich absence automaticky brání vydání povolení. Vyvstala také otázka, zda již ve fázi předběžného zjišťování významných vlivů projektu na chráněnou lokalitu musí příslušný orgán vycházet z existujících cílů ochrany a ochranných opatření a zda jejich nestanovení znemožňuje toto předběžné posouzení provést. Soudní dvůr rozhodl, že pokud nebyly předem přijaty cíle ochrany specifické pro dotčenou zvláště chráněnou oblast, vnitrostátní orgán nemůže v rámci posuzování žádosti o povolení platně provést odpovídající posouzení dopadů povolovaného plánu nebo projektu na celistvost takové oblasti. V rámci fáze předběžného šetření je sice podle Soudního dvora možné vymezit geografickou oblast, která by mohla být plánem nebo projektem dotčena, aniž by bylo nutné zohledňovat cíle ochrany specifické pro jednotlivé chráněné lokality, nicméně posouzení pravděpodobnosti nebo rizika, že takový plán nebo projekt bude mít významný dopad na chráněnou lokalitu v této geografické oblasti, nelze provést bez zohlednění cílů ochrany specifických pro danou lokalitu.